

பிரத்திய பிஞ்ஞா இருதயம்

ஓர் அரிய சைவநூல்

இஃது

வி. ஆர். சுப்பிரமணிய அய்யரால்

ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து

மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

சென்னை

பி. ஆர். ராம அய்யர் அச்சுக்கூடத்தில்
அச்சிடப்பெற்றது

பிங்கள வரு

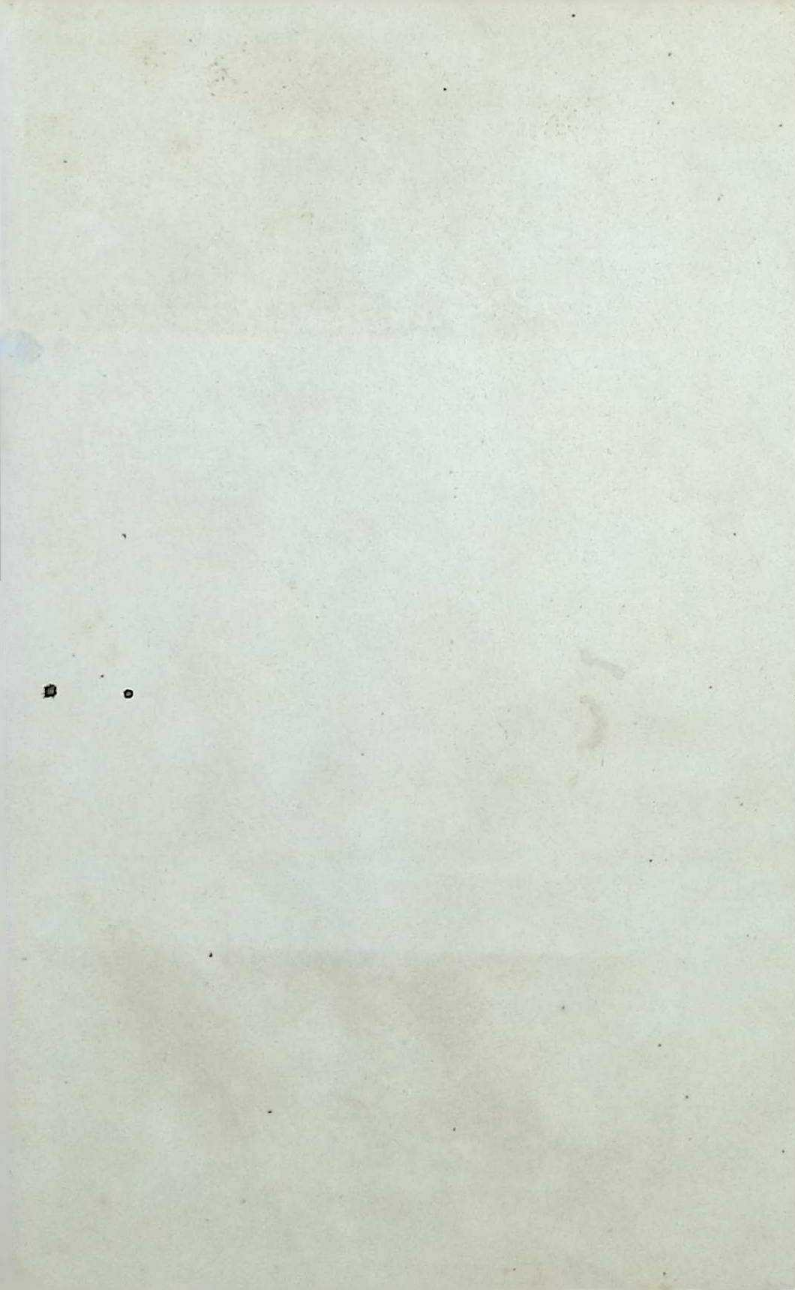
1917

All-rights Reserved.]

[விலை அணா 6½.

Acc. NO: 1526

Q23

பிரத்திய பிஞ்ஞா இருதயம்

ஓர் அரிய சைவநூல்

இஃது

வி. ஆர். சுப்பிரமண்ய அய்யரால்

ஸம்ஸ்கிருதத்திலிருந்து

மொழிபெயர்க்கப்பட்டது

சென்னை

பி. ஆர். ராம அய்யர் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடப்பெற்றது

பிங்களா (ஸ்ரீ)

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
9	7	சரமாகி	சாரமாகி
11	27	பாத	பாத
15	6	வெளிமுட்ட	வெளியிட்ட
20	10	பச்சு	பச்சு
21	21	அவளிட	அவனிட
36	27	ரவுபதலின்	பரவுதலின்
52	9	புரியஷ்டக	புரியஷ்டக

அ வ தா ரி கை.

இந்நூலானது காச்மீர் தேசத்தாராகிய அபிநவகுப்த பாதாசாரியருடைய சிஷ்யரான கேஷம் ராஜாசாரியாரால் இயற்றப்பட்டது. இந்த கேஷம்ராஜாசாரியர் உத்தர ஸ்சவாசாரியர்களில் சிரேஷ்டரான ஒருவர். இவரால் அநேக கிரந்தங்களும் வியாக்கியானங்களும் இயற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் முக்கியமானது சிவ சூத்திரங்களுக்கு இவர் இயற்றியுள்ள விமர்சினி யென்னும் வியாக்கியானமாம்.

2. மந்தாதிகாரிகளான முழுக்ஷுக்களுக்கு எளிதில் போதமுண்டாகும் பொருட்டு கேஷம்ராஜாசாரியார் இச்சிறிய நூலை இயற்றி இதற்குரிய வியாக்கியானத்தையும் அவரே செய்திருக்கின்றார்.

3. இதனில் இருபது சூத்திரங்களால் ஈசுவரப் பிரத்திய பிஞ்ஞா மார்க்கமானது விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிரத்திய பிஞ்ஞை யென்பது சிவத்துடன் ஒன்றுபட்டுச் சிவோஹமென்று பூர்ண ஸமாவேச வடிவமாக உண்டாகும் சாக்ஷாத்கார அனுபவ ஞானமாம். இதுவே அத்வைத சைவத்தின் முடிவு. இந்த அத்வைத சைவத்திற்கே உத்திர (வடநாட்டிலுள்ள) சைவமென்று மற்றொரு பெயருண்டு. இதினின்றும் சற்று வித்தியாசப்பட்டது தென்னாட்டில் பெரும்பாலும் வழங்கி வருவதும் பேதமே முக்கியமாக யிருப்பதுமான தக்ஷிண சைவமென்ற சித்தாந்த சைவமாம். இவ்விரு சைவங்களின் ஒற்றுமை வேற்றுமைகள் அறிஞர்களால் ஆராய்ந்துரைத்த தக்கன.

4. எம்மால் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட ஸ்ரீ திரிபுரா ரகசியமென்னும் கிரந்தமானது இவ்வத்வைத சைவக் கிரந்தங்களில் ஒன்றாகையாலும் அதன் வியாக்கியானத்தில் பிரத்திய பிஞ்ஞா சாஸ்திரப் பிரமாணங்கள் அங்கங்கே கூறப்பட்டிருப்பதாலும் அதனைப் படிப்பவர்களுக்குப் பயன்படுமாறு இதனையும் மொழி பெயர்த்தனன்.

பிரம்பலூர், }
28—2—18. } வி. ஆர். சுப்பிரமணிய அய்யர்.

பிரத்திய பிஞ்ஞா இருதய சூத்திரங்களுடைய பாட அனுக்கிர மணிகை.

1. விசுவத்தின் சித்திக்கு சுதந்திரையான சித்து
ஏது.
2. தன் இச்சையால் தானாகிய சுவரில் விசுவத்தை
விரிக்கின்றான்.
3. அனுரூபமான *கிரஹ்ய +கிரஹக பேதத்
தால் அது நானாவாம்.
4. சித்தின் ஸங்கோசாத்மா சேதனனாலும் ஸங்கு
சித (சுருங்கிய) விசுவமயனும்.
5. சித்தேசேதன நிலை விட்டிறங்கச் சேத்யஸங்கோ
சினியான சித்தமாம் (சங்கோசினி = குவியச் செய்பவன்).
6. அதன் மயன் மாயாப் பிரமாதா.
7. அவனும் ஒருவன், இருவடிவ, மும்மய, சது
ராத்மா, ஏழைந்து, சுபாவமுடையவன்.
8. அதன் பூமி கைகள் ஸர்வதரிசன நிலைகளாம்.
9. சித்தைப்போல அச்சக்தியின் சங்கோசத்தால்
மலம் சூழ்ந்தவன் சம்சாரி.
10. அப்படியானாலும் அதுபோலப் பஞ்சகிருத்தி
யங்களைச் செய்கின்றான்.
11. விளக்கல் - பற்றல் - நினைத்தல் - விதைப் பருவ
மாதல் - †விலாபனங்களால் அவைகள்.

*கிரஹ்யம்-கொள்ளப்பட்டது. †கிரஹகம்-கொள்ளுவது.

†விலாபனம்-லயப்படுதல்.

12. அதன் அபரிஞ்ஞானத்தில் தன் சக்திகளால் மயக்கடைந்திருப்பது சம்சாரித் தன்மை.

13. அதன் *பரிஞ்ஞானத்தே சித்தமே[†] †அந்தர் முகி பாவத்தால் சேதன நிலைக்கு ஏறுவதால் சித்து.

14. சித்தான வன்னி இறங்கும் நிலையில் மறைபட்டிருந்தாலும் மாத்திரையாக மேயக் கட்டைகளை வன்மைப்படுத்துகின்றது.

15. பலம் இலபிக்கவே விசுவத்தை ஆத்மவடிவமாகச் செய்கின்றது. (பலம் = வலு).

16. சிதாநந்தம் இலபிக்கவே தேகாதிகளான சேத்தியங்களிலும் சித்தினது ஏகாதம்[‡] ‡பிரதிபத்தியின் திடம் ஜீவன் முக்தி.

17. மைய மலர்ச்சியினால் சிதாநந்த லாபம்.

18. விகற்பக்ஷயம், சக்தி ஸங்கோச விகாஸங்கள், ||வாகுகளுடைய துண்டித்தல், ஆதியந்த கோடிகளினது பரிசீலனம், முதலியன இங்கு உபாயங்களாம்.

19. சமாதி சம்ஸ்காரத்தினின்று வ்யுத்தானம் உண்டாக மேலும் மேலும் சித்தினிடம் ஒன்றுபட்டிருக்கும் நினைப்பால் நித்திய எழுச்சியுடைய சமாதி லாபம்.

20. அப்பொழுது பிரகாசாநந்த ஸாரையான மகாமந்திர விரியவடிவுடைய பூர்ணாகந்தையின் உட்புகுதலால் எப்பொழுதும் எல்லாச் சிருஷ்டி - ஸம்ஹார காரியானதனது ஸம்வித்தாகிய தேவதையின் சக்கிரேசுவரத் தன்மையின் அடைவு உண்டாகின்றது என்பது சிவம்.

*பரிஞ்ஞானம்-முற்றணர்ச்சி. †அந்தர்முகி பாவம்-உள்ளோக்கும் பாவனை. ‡பிரதிபத்தி-அனுபவஞானம். ||வாகி-நாடி.

**பிரத்திய பிஞ்ஞா இருதய சூத்திரங்களில்
ஒவ்வொரு சூத்திரத்திலும் அடங்கிய
விஷயார்த்தத்தின் சுருக்கம்.**

1. தனது ஸம்வித்திற்கே முக்கியமாக ஸர்வ காரணத் தன்மை, சுகோபாயத்தால் அடையப்படுந் தன்மை, மிகவும் உத்தமமான பலத்தன்மை, என்பவற்றின் நிரூபணம்.

2. ஸம்வித்திற்கு வேறான மாயை பிரகிருதி முதலியவற்றின் விசுவசுருஷ்டியில் நிமித்தோபா தானாதி பாவத்தைப் பரிகரிக்கப் பிரயோசனமான விசுவத்திற்கு ஸம்வித்தோடு ஒன்றுபட்டிருத்தலான நிலைமையின் நிரூபணம்.

3. ஸம்வித்தின் மயம் மாத்திரமா யிருந்தாலும் அந்த அந்த உரிய விபாகத்தால் விசுவத்தின் சொரூபம் கூறல்.

4. ஸங்கோச மடைந்த சித்து ரூபத்தினால் பேதத்தோற்றத்தை அடைந்த பசுவுக்கும் பரமசிவனைப் போல விசுவரூபத் தன்மை உண்டெனல்.

5. எல்லாமான சுகம் முதலிய பொருள் கொள்ளலில் உன்முகத் தன்மையால் ஸங்கோசமுற்ற கிராஹகரூபத் தன்மையுடைய சித்தத்தின் வாஸ்தவமான சிற் சொரூபத் தன்மையினது நிரூபணம்.

6. மாயாப்பிரமாதாவுக்கும் சித்தத் தன்மையின் நிரூபணம்.

7. பிரகாச வடிவத் தன்மை—ஸங்கோசம் தோற்று விக்குந் தன்மை என்பவைகளுடைய இருவடிவம் மும்மலம் சூழல் சூன்யம் முதலிய நான்கு வடிவத் தன்மை—சிவ மாதி முப்பத்தைந்து தத்வ சபாவம் முதலிய ஸத்தையால் நானாவிதப் பிரபஞ்சம் தோற்றினாலும் சிதாத்மாவிற்கு உண்மையில் ஏகாத்மத் தன்மையின் நிரூபணம்.

8. சார்வாகம் நையாயிகம் முதலிய அன்னிய *தரி சனங்களது கீழ்நிலை கூறும் நிலைமைகளையும், நீலசுகம் முத லியவற்றின் தனதாத்மா சொரூப அபிவிநயத்திக்கு உபாய மாகும் தன்மையையும் கூறல்.

9. ஆத்மாவுக்கு சுதந்திரத்தால் அபேத வியாப்தி மூழ்கல் பேதவியாப்தி யடைதலினால் இச்சை முதலிய சக்தி ஸங்கோசத்தின் பின்பு மலம் சூழ்ந்த சம்சாரித் தன்மை காண்பித்தல்.

10. அசுத்த அத்னுவாவின் விளக்க வாயிலாகச் சொரூபத்தின் மலர்ச்சி வடிவகிருஷ்டி முதலிய பஞ்சகிருத் தியம் செய்பவனான பகவானது சம்சாரி யவஸ்தையின் அடைவிலும் சொரூபத்தின் உணர்ச்சிக்கு ஹேதுவான கிருஷ்டிக்குந் தன்மை முதலிய ஐந்துவித கிருத்தியங்களைச் செய்யுந் தன்மையின் நிரூபணம்.

11. ஆத்மாவுக்கு சம்சாரி யவஸ்தையிலும் பஞ்ச வித கிருத்தியங்களைச் செய்பவனாகுந் தன்மையின் இரக சிய உணர்ச்சிகளின் விளக்கம்.

12. முன் நிரூபிக்கப்பட்ட பஞ்சவித கிருத்தியங்க ளைச் செய்பவனாகுந் தன்மையை உணராதவன் தனது சக்

*தரிசனம்—சித்தாந்தம் அல்லது காட்சி.

தியின் கருத்துருத் தன்மையால் மோகமடைந்திருக்கும் இலகூணமான பசுதசையை வளர்க்கின்ற ஹேதுக்களின் நிரூபணம்.

13. தன்னதான பஞ்சவித கிருத்தியங்களைச் செய் பவனாகுந் தன்மையைச் செம்மையாக உணரவே அதன் வேறுவிதமான செய்பவனது ஹேதுத் தன்மையின் நிவிர்த்தியால் மோகம் ஒழிவதனால் சுதந்திரம் அடைவ தால் அந்தர்முகமாய்ப் பவித்த சித்தத்தினது சொரூபத் தின்கண் ணுண்டாகும் சேர்க்கையினால் ஆத்மசித்து ரூப அடைவின் விளக்கம்.

14. மாயாப் பிரமாதிருத் தன்மையிலும் சிற்சக்தி யின் அம்சமாகத் தனது காரியம் செய்பவனாகுந் தன்மை யின் நிரூபணம்.

15. அடையப்பட்ட சொரூப விளக்கத்தினால் தனது பலம் இலபிக்கவே முன்கூறிய மாயாப்பிர மாதாவிற்கு விசுவத்தின் ஆத்மஸாத்கார ரூபமான அபேத விளக்கத் தின் நிரூபணம் (ஆத்மஸாத்காரம் = ஆத்மாவினிடத்தில் ஏகாசமாயிருத்தல்).

16. விசுவாத்ம ஸாத்கார ஸமாவேச லாபத்தினால் தேகாதி யுடையவனா யிருந்தாலும் ஜீவன் முக்தி லகூணம் கூறல்.

17. ஸம்வித்தின் மலர்ச்சியில் அல்லது பிரஹ்மநாடி யின் மலர்ச்சியில் சிதாநந்த லாபவடிவமாகிய ஜீவன் முக்தி யான பல நிரூபணம்.

18. கூறிய இருவித மத்திய விகாஸத்திற்கு (மலர்ச் சிக்கு) ஹேதுவா யிருப்பவைகளில் விகற்பகூடியம் முதலிய யுக்திகளைக் காண்பித்தல்.

19. ஸமாவேசத்தின் முடிவான அடைவால் ஆத்ம ஸமாதி லாபத்தின் நித்திய எழுச்சியுடையதா யிருக்குந் தன்மையின் நிரூபணம்.

20. சமாதி லாபத்தினது முடிவான பலத் தன்மை யைக் கூறல்.

இங்ஙனம் பிரத்திய பிஞ்ஞா இருதயதூத்திரங்களுடைய விஷயார்த்த சங்கிரகம்.

ஓம் நமோ மங்கல மூர்த்தயே

பிரத்திப பிஞ்ஞா இருதயம்

नमः शिवाय सततं पञ्चकृत्य विधायिने ।

चिदानन्दघनस्वात्म परमाधीवभासिने ॥

பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செப்கின்றவரும் சிதானந்த கன
மான தன்னுத்மாவின் பரமார்த்தத்தை விளக்குகின்றவருமான
பரமசிவனுக்கு எப்போதும் நமஸ்காரம். (1)

சங்கரோப நிஷத்தின் சாரமான பிரத்திய பிஞ்ஞா சமுத்
திரத்தின் சரமாகியுள்ளது சம்சார விஷ சமனத்தின் பொரு
ட்டு கேஷம ராஜாநல் உத்தாரணம் செய்யப்படுகின்றது (2)

இங்கு, அழ்ந்த தர்க்க சாஸ்திர பரிசீலனை செய்யாத
வரும் சக்தி பாதத்தால் அவா அதிகரித்துப் பரமேசுவர
னிடம் நேர்புகுதலை விரும்புகின்றவரும் ஸ்குமார புத்தி
யுடையவருமாக எந்தச் சில பக்திமான்கள் இருக்கின்ற
னரோ அவர்களுக்காக ஈசுவரப் பிரத்திய பிஞ்ஞாபின்
உபதேச *தத்வம் அற்பம் வெளியிடப்படுகின்றது.

*தத்வமானது :—“ சித்து-ஆனந்த - ஈஷாந - ஞான-கிரியைக
ளுடைய செம்மையான விளக்கத்தால் சிவ-சக்தி-ஸத்து-ஈசான-
வித்தைகளான ஐந்து தத்வங்களாம் ” என்று ஐவடிவமாகக் கூறப்பட்
டிருக்கின்றது-வெளியிடப்படுகின்றது என்பது அப்படிப்பட்டவர்க
ளுக்காகச் சுருக்கமாக வெளியிடப்படுகின்ற தென்று இங்கு கருத்து.

அங்கு தன்னோத்ம் தேவதைக்கே எங்கும் காரணத் தன்மையும் ஈகோபாயத்தால் அடையப்படுந் தன்மையும் மகாபலத் தன்மையும் நன்றாய் விளங்கக் கூறப்படுகின் றன.

चिति : स्वतन्त्रा विश्वसिद्धिहेतु : ।

விசுவத்தின் சித்திக்குச் சுதந்திரையான சித்து ஏது. (1)

‘விசுவத்தின்’—சதாசிவம் முதற்கொண்டு பூமிவரையிலுள்ளவைகளின் ; ‘சித்திக்கு’—பேற்றுக்கு (நிலையற்ற தன்னிடம் விளங்கலுக்கும் பரப்பிரமாதாவினது விராந்தி வடிவத்தில் ஓடுங்கலுக்கும்); ‘சுதந்திரையான’—பின்னில் லா விமர்சனபியும் சிவபட்டாரகரில் நின்று அபின்னையுமான : ‘சித்து’—பராசக்தி வடிவையாகிய பகவதியே ; ‘ஏது’—காரணம். இவள் அசைவுற ஜகத்து விரிகின்றது, நிலை பெறுகின்றது, என்று தன்னதுபவமே இதற்குச் சாஷி. அன்னியங்களும் சிற்பிரகாசத்திற்கு வேறானவை களுமான மாயை பிரகிருதி முதலியவற்றினுடைய விளங்கப் பெற்றத்தன்மையால் (அவை) அசத்தானபடியால் அவை களுக்கு ஒருபொழுதும் ஏதுத் தன்மையில்லை. விளங்கப் பெறும் தன்மையுள்ளவையாகில் பிரகாசேக வடிவமாவதால் பிரகாச ரூபியான சித்தே ஏது. இவை ஏதேனுமன்று. இக்காரணமாகவே *தேசகால வடிவங்களாக இதனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டு, இதனால் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது இதன் சொரூபத்தைப் பிளக்கப் போதாது. இப்படி வியாபக—நித்திய எழுச்சியுடைய—பரிபூர்ண வடி

* “தேசகால வடிவங்களான வேற்றுமை ஸம்வித்தினிடம் பொருந்தாது. ஆகையால் பூர்ணகந்தையான விமர்ச வடிவானது சித்து ஒன்றேதான் என்று சொல்லப்படும்” என மொழியப்பட்டிருக்கிறது.

வுடையது இது என்று பொருள்பெறக் கூடியதே இது (சித்து).

ஆனால் ஐகத்தாகட்டும் அற்பமும் சித்திலிருந்து பின்ன மன்று. அபேதத்தில் ஹேதுவும் ஹேதுவுள்ள பாவ மும் எங்ஙனம்? அது சொல்லப்படுகின்றது. சித்தேயான பகவதி மாசிலாச் சுதந்திரரூபி. அவள் அந்த அந்த அள வற்ற ஐகத்தின் வடிவமாக ஸ்புரிக்கின்றாள். இவ்விதம் இம்மட்டுமான இந்தப் பரமார்த்தம் காரிய காரண பாவ மாம். யாதுபற்றி இது தானே பிரமாதா பிரமாண பிர மேயங்களின் நிறைவான விசுவத்தினது சித்தியில்—விளங் கலில் ஏதுவா யிருக்கின்றதோ, அதனால் சுதந்திரையும், அபரிச்சினைமையும் சொப்பிரகாச வடிவுடையவளுமான இவளுடைய சித்தியில் (அடைவில்) புதிய பொருளின் விளக்க வடிவப் பிரமாண முக்கியம் உபயோகிக்கப்படுவ தும் உபயோகிக்கத் *தகுந்ததுமன்று.

திரிகஸாரத்தில் அஃது கூறியவாறு—

“தனது பாதத்தால் தன் தலையின் நிழலேத் தாண்டிவிட இச்சிக் கவே பாத தேசத்தில் தலையிராதது போலவே இந்தப் பைந்தவி †கலையுமாம்” என்பது. (பைந்தவி = பிந்து சம்பந்தமானது.)

யாதுகாரணத்தால் இவள் இந்த விசுவத்தின் சித்தி யிலும், பரமமான அத்வய சமரச வடிவத்தினிடம் ஸம் ஹாரத்திலும், ஏதுவாகின்றாளோ அதனாலேயே சுதந் திரை. பிரத்திய பிஞ்ஞையால் அறியப்பட்ட சுதந்திரை யான ஸதி (ஸத்தானவள்) போக மோகூவடிவங்களான

* சூரியப் பிரகாசத்தில் வேறு தீபத்தின் அபேகை தேவை இல்லாமை போல வென்று கருத்து.

† தாண்டிவிட இச்சித்தவனுக்கு எங்ஙனம் பாத தேசத்தில் தலை இன்றோ அங்ஙனமே இதுவுமென்று சேர்க்கவேண்டியது.

விசுவ சித்திகளுக்கு ஏதுவாகின்றாள். இப்படித் திரும்பவும் இவள் வியாக்கியானிக்கப்படுவாள்.

ஆகிலும், 'விசுவம்'—‡நீல-சுக-தேக-பிரானன் முதலியன; அதனுடைய யாதொரு 'சித்தி'—பிரமாணத்தில் ஏறிவரும் வாயிலாக விமர்சமயப் பிரமாதாவினுட்புகுதல். அவளே §' ஏது'—பரிஞ்ஞானத்தில் உபாயம் எவளுடையதோ அவளே ஏது. இதனால் சுகோபாயத் தன்மையும் சொல்லப்பட்டது. அஃது ஸ்ரீ பிஞ்ஞான பட்டாரகத்தில் மொழியப்பட்டிருக்கின்றது.

“கிராஹியமும் கிராஹகமுமான அறிவு எல்லாத் தேகிகளிடத்திலும் சாமான்யமாம். இந்தச் சம்பந்தத்தில் சாவதானத் தன்மையோகிகளிடத்திலோ விசேஷமா யிருக்கின்றது” என்பது.

'சித்து'—என்ற ஏக வசனத்தால் தேசகாலம் முதலியவற்றால் அநவச் சின்னமானதென்று கூறி ஸமஸ்த பேதவாதங்களுடைய அவாஸ்தவத் தன்மையும் விவரிக்கப்படுகின்றது. 'சுதந்திரை'—என்ற சப்தமானது பிரஹ்மவாத விலக்கானத் தன்மையைக் கூறிச் சித்திற்குமாகேசவரிப (ஸர்வ வல்லமை) ஸாரத்தன்மை சொல்லுகின்றது. 'விசுவ'—என்பது முதலிய மொழிகள் ஒழியாச் சக்தித் தன்மையையும், ஸர்வ காரணத் தன்மையையும், சுகோபாயத் தன்மையையும், மகாபலத் தன்மையையும் கூறுகின்றன. (1)

ஆனால் யாதுபற்றி விசுவத்திற்குச் சித்து ஏதுவாகின்

‡ நீலம்—வெளி யிந்திரியம் செல்லக்கூடியது. சுகம்—உள்ளிந்திரியம் செல்லக்கூடியது. பிராணன் முதலியது—ஜீவசேஷ்டை செல்லக்கூடியது.

§ தூரத்திலிருக்கும் அக்கினியை அனுமானிக்கப் புகை சாதனமாயிருப்பது போல என்றத்தம். பிந்து—அறிவு.

றாளோ அதனால் அவளுக்கு உபதானாதிகளின் அபேகையுண்டாகுமானால் பேதவாதம் தள்ளக்கூடாததாகுமன்றோ என்று சங்கித்துக் கூறல்.

स्वेच्छ्यास्वमितौ विश्वमुन्मीलयति ।

தன் இச்சையால் தானாகிய சுவரில் விச்வத்தை விரிப்பிடுகின்றாள். (2)

‘தன் இச்சையால்’—பிரஹ்மா முதலியோரைப் போல அன்னிய இச்சையாலன்று. அவள் தன்னாலேயே. உபதானாதிகளின் அபேகையுடனு மன்று. அவ்விதமாகில் முன் கூறிய சுதந்திரத்திற்கு ஹாநி வருவதால் சித்துத் தன்மையே பொருந்தாமற் போய்விடும். ‘தானாகிய சுவரில்’—புறம்பான வேறோரிடத்திலு மன்று (தன்னிலேயே) முன் தீர்மானிக்கப்பட்ட ‘விசுவத்தை’ கண்ணாடியில் நகரம்போல அபின்னமா யிருந்தாலும் பின்னம்போல, ‘விரிக்கின்றாள்’—விரிப்பதானது நிலைபெற்றிருந்த தனுடைய வெளிப்படுதலேயாம். என்றிவ்வாறு ஜகத்திற்குப் பிரகாசத்துடன் ஒன்றுபட்டிருப்பதான அவஸ்தை கூறப்பட்டது. (2)

பிறகு, விச்வத்தினது சொருபத்தைப் பிரிவினையாக விவரித்துக் கூறல்.

तन्ना अनुपग्राह्यग्राहकभेदात् ।

அனுரூபமான கிராஹிய கிராஹக பேதத்தால். அது நாநாவாம். (3)

‘அது’—விசுவம்; ‘நாநா’—அநேகப் பிரகாரம்; எப்படி? ‘அனுரூபமான’—ஒன்றற்கொன்று பொருத்தமுள்ள

அவஸ்தைகளுடைய ; 'கிராஹியங்கள் * கிராஹகங்களின் பேதத்தால்'—விசித்திரத் தன்மையால். எங்ஙனமென்றால், சதாசிவ தத்துவத்தில் அகந்தையால் கவரப்பட்ட ஸ்பஷ்டமின்றிய இதந்தை (இதுவெனல்) வடிவமான எத்தகைய பராபர வடிவ விசுவம் கிராஹியமோ அத்தகையதாகவே ஸ்ரீ சதாசிவ பட்டாரகரை அதிஷ்டானமாகக் கொண்ட மந்திர மகேசுவரர் என்று பெயருடைய பிரமாதூருவர்க்கம் (பிரமாதாக்களின் கூட்டம்) பரமேசுவரனுடைய இச்சையால் கற்பிக்கப்பட்டனர். ஈசுவரதத்துவத்தில் ஸ்பஷ்டமாகிய இதந்தை அகந்தைகளின் சமானாதிகரண வடிவமான யாதொரு விசுவம் கிராஹியமோ அந்தவிதமேதான் ஈசுவரபட்டாரகரை அதிஷ்டானமாகக் கொண்ட மந்திரேசுவரவர்க்கம். வித்தியா நிலையில் ஸ்ரீமத் அனந்தபட்டாரகரை அதிஷ்டானமாகக் கொண்டவர்களாய் வெகு கிளைகளாலும் உள் வேற்றுமையாலும் பின்னங்களாகிய மந்திரர்களும் பிரமாதாக்களும் எங்ஙனம் உண்டாயினரோ அவ்விதமே பேதத்தை ஒரே ஸாரமாகக் கொண்டிருக்கும் விசுவமும் பிரமேயமாம். மாயைக்கு மேலே கர்த்திருத் தன்மையில்லாச் சுத்த போதாத்மாக்களான எத்தகைய விஞ்ஞான கலர்கள் இருக்கின்றார்களோ அத்தகையதாகவே அதன் அபேத சாரமாக ஸகல பிரளயாகல வடிவமான முன்னவஸ்தையின் பரிசயம் †இவர்களுக்குப் பிரமேயமாம். மாயை

* கிராஹகங்கள் ஏழு பிரமாதாக்கள். அவர்கள் இன்னொருவன்,

- (1) சிவன், (2) மந்திரமகேசுவரர்கள், (3) மந்திரேசுவரர்கள், (4) மந்திரர்கள், (5) விஞ்ஞான கலர்கள், (6) பிரளயாகலர்கள், (7) ஸகலர்கள், என்று ஆகமப் பிரசித்தம்.

† விஞ்ஞான கலர்களுக்கு.

யினிடம் சூன்யப் பிரமாதாக்களான பிரளய கேவலர்கட்
குத் தங்களுக்குப் பொருத்தமுடையதான இலீன கற்
பனை பிரமேயமாம். பிருதிவி வரையிலுள்ள அவஸ்தை
யுடைய ஸகலருக்கு--எங்கும் பின்னமாக அளவுபட்டிருப்
பவருக்குப் பிரமேயமும் அத்தகையதே ஆகின்றது.
பாவங்கள் அவைகளை வெளிமுட்ட சிவபட்டாரகருடைய
பிரகாசேக வடிவங்களானவையே. மறுபடியும், விசு
வோத்தீர்ண--விசுவவடிவ--பரமாநந்தமய--பிரகா சேக
கனரான ஸ்ரீ பரமசிவனுக்கு இவ்விதமாகவே சிவம் முதல்
தரணி பரியந்தம் அகிலமும் அபேதமாகவே ஸ்புரிக்கின்
றன. வாஸ்தவத்தில் கிராஹிய மென்றாவது, கிராஹக
மென்றாவது அன்னியம் ஒன்றுமில்லை. ஆனாலும் ஸ்ரீபரம
சிவபட்டாரகரே இப்படி நாநாவிசித்திர ஆயிரங்களாக
ஸ்புரிக்கின்றார். என்று ஒப்புக்கொள்ளத்தக்கது. (3)

எங்ஙனம் பகவான் விசுவ சரீரனோ அங்ஙனமே,

चितिसंकोचात्मा चेतनोऽपि संकुचितविश्वमयः ।

சித்தின் ஸங்கோசாத்மா சேதனனானவும் ஸங்குசித
(சுருங்கிய) விசுவமயனும். (4)

ஸ்ரீ பரமசிவன் தன்னாத்மாவில் ஒன்றுபட்டிருந்த
விசுவத்தைச் சதாசிவம் முதலிய பொருத்தமுடைய வடி
வமாக விளக்க இச்சிப்பதற்கு முன் சித்தினிடம் ஒன்று
பட்டு அக்கியாதி மயமானதும், அனுகிரித சிவமென்று
பரியாயமுடைய சூன்யாதி சூன்ய வடிவுள்ளதாகவும் பிர
காசத்தில் அபேதமாகப் பிரகாசிப்பதாகவும் ஸ்புரிக்கின்
றார். அதன் பின்பு சித்தின் இரசத்தைச் சுவைத்தல்
வடிவமான அசேஷமாகிய தத்வ-புவன-பாவ-தத்தம் பிர
மாதா முதலியவற்றின் வடிவத் தன்மையுடன் விளங்கு
கின்றார். எவ்வாறு பகவான் இவ்விதம் விசுவ சரீரனாகின்

ருரோ அவ்வாறே, 'சித்தின் ஸங்கோசாத்மா'—சுருங்க லடைந்த சித்து ரூபன், 'சேதனன்'—கிராஹகனுலும், 'சங்குசிதவிசுவமயன்'—ஆலின் விதையைப்போலச் சுருங்க லடைந்த அசேஷமான விசுவத்தின் வடிவை உடையவ னும். அவ்வாறே சித்தாந்த வசனமும்.

“லக்கிரஹமும் லக்கிரஹியுமே ஸர்வ லக்கிரஹ லக்கிரஹி” என்பது. திரிசிரர் மதத்திலும்.

“சரீரம் ஸர்வதேவமயமானது. அதனை இப்பொழுது சொல் கிறேன் பிரியையே கேள். சுடினத் தன்மையால் பிருதிவி யென் றும் திரவத்தன்மையால் ஜலமென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.”

என்று கூறி,

“ஸாக்ஷாத் பைரவரான திரிசிரன் விசுவத்தில் வியாபித்து நிற் கின்றார்.”

என்று முடிவான கிரந்தத்தால் கிராஹகனது சுருங்கிய விசுவத் தன்மையே மொழியப்படுகின்றது.

இதுவும் இங்கே கருத்தாம். இந்தக் கிராஹகனும் பிரகாசேக வடிவத் தன்மையால் கூறிய ஆகம யுக்திப்படி விசுவசரீரான சிவேகரூபனையாவன். கேவலம் அந்த மாயாசக்தியினால் வியக்தமாகாச் சொரூபத் தன்மையால் சுருங்கியதுபோல் விளங்குகின்றான். விசாரிக்கப்படவே ஸங்கோசமும் சிதேகாத்மத் தன்மையாக (சித்தில் ஒன்று பட்டு ஏகாசமாக) விளங்குவதால் * சின்மயமேயாம்.

* நியாயபூஷணத்தில் கர்த்தரு கர்மம் முதலிய காரகலக்ஷண விசாரத்தில் இஃது மொழியப்பட்டிருக்கிறது. மறுபடியும் கிரியையை உண்டிபண்ணுவதில் காரகர்கள் ஒரே வியாபாரமுடையவர்களாகையால் எவன் முக்கிய சாதகன் அல்லது சுதந்திரமுடையவன் என்று எல்லாப் பக்ஷத்தாருடைய கொள்கைகளும் விருத்தமாகின்றன. அதுபற்றியே ஞானரு வியாபாரத்திற்குப் பிரமாணத்தன்மை கூறப்படுகின்றது. அந்த ஞானரு வியாபாரமும் சித்தரூபத்தை ஞானரூப

அற்பமும் வேறுவிதமன்று. இவ்விதம் எல்லாமான கிராஹகன் விசுவ சரீரான சிவபட்டாரகரேயாவன். அஃது எம்மால் மொழியப்பட்டிருக்கிறது.

“கியாதியற்ற பொழுதிலுள்ள அக்கியாதியிலும் கியாதியே மிஞ்சுகின்றது, கியாதியெனின் கியாதிருபத் தன்மையால் கியாதியே மிஞ்சுகின்றது”

என்று, இக்கருத்துடன் கூடியே ஸ்பந்த சாஸ்திரங்கனிலும்,

“எதனால் ஜீவன் ஸர்வமயனா யிருக்கிறானோ”

என்று கூறி,

“அதனால் *சப்தத்தின் அர்த்தத்தைப் பற்றிய சிந்தனைகளில் எவன் சிவனன்றோ அந்த அவஸ்தையுமில்லை.”

என்பது முதலியவற்றால் சிவ ஜீவர்களுக்கு அபேதம் கூறப்பட்டது. இந்தத் தத்துவ பரிஞ்ஞானமே முக்தி; இந்தத் தத்துவ அபரிஞ்ஞானமே பந்தமுமாம் என்றஃது இங்ஙனமே யாகின்றது. (4)

ஆனால் இந்தக் கிராஹகன் விகற்பம்பன். விகற்பமோ சித்தத்தை ஏதுவாகக் கொண்டது. சித்தம் இருக்குமா

னிடம் தாதாத்மியமா யிருத்தலால் போதவடிவான தென்றும், பின்பு அவ்விடத்தும் “விவகையினால் காராகர்கள் உண்டாகின்றார்கள்” என்றும், எங்ஙனம் சித்து விசுவத்தைச் சாதிப்பிக்கின்றானோ, சித்தை அடுத்து விசுவம் உண்டாகின்றது. சித்தினால் ஈசுவான் விசுவத்தைச் செய்கிறான், சித்திற்கு விசுவமுண்டாகிறது, சித்தின் விகாரமாக விசுவம் உண்டாகின்றது, சித்தினிடம் விசுவம் இருத்தலுடையதாகின்றது என்றுமாம்.

* அங்ஙனமன்றேல் ‘தரை குடிக்கின்றது’ என்றவாறான மொழிகளது அர்த்தவிசாரத்தில் சைதன்யமல்லாத தரைக்கு இச்சையானது எங்ஙனம் பொருத்தம்?

னால் அவனுக்கு எங்ஙனம் சிவாத்மகத் தன்மை? என்று சங்கித்துச் சித்தத்தையே தீர்மானிக்கக் கூறல்.

चितिरेव चेतनपदादवरूढा चेत्यसंकोचिनी चित्तम् ।

சித்தே சேதன நிலை விட்டிறங்க சேத்ய ஸங்கோசிநி யான சித்தமாம். (5)

சித்தமென்று பெயருடையது அன்னியமன்று. ஆனால் அஃது அந்தப் பகவதியே யாவன். எப்படியென்றால், அவள் தன் சொரூபத்தை மறைத்து எப்பொழுது ஸங்கோசத்தை எடுத்துக் கொள்கின்றாளோ அப்பொழுது இரண்டாய் முடிதலாம். சிலவேளை விரிவாக விருந்தாலும் ஸங்கோசத்தைக் குணமாகச் செய்துகொண்டு சித்தின் முக்கியத் தன்மையுடன் ஸ்புரிக்கின்றாள். சில பொழுது ஸங்கோசத்தின் பிரதான்யத்துடனுமாம். சித்தின் முக்கியத் தன்மையுடைய பக்கத்தில் — ஸஹஜமான பிரகாச மாத்திர முக்கியத் தன்மையில், விஞ்ஞான கலத்தன்மையாம். இங்கிருந்தும் ஸங்கோசமானது கிரமத்தில் மெலிவடைய ஈச-சதாசிவ-அனாசிரித வடிவத் தன்மையாம். சித்தின் முக்கியத் தன்மை சமாதிப் பிரயத்தனத்தால் சம்பாதிக்கப்படவே சுத்தாத்துவாவின் பிரமாதிருத் தன்மை கிரமம் கிரமமாக வலுவேறுகின்றது. ஸங்கோச முக்கியத்திலோ வென்றால் சூன்யம் முதலிய பிரமாதிருத் தன்மை. இங்ஙனமிருக்கச் 'சித்தே'—ஸங்கோசமடைந்த கிராஹகருபி, 'சேதனநிலை விட்டிறங்க'—பொருளைக் கிரஹிக்க நேர்பட்டவளாக நிகழ, 'சேத்தியத்தால்'—நீல சுகம் முதலியவற்றால், 'ஸங்கோசிநி'—இரண்டன் ஸங்கோசத்தாலும் சுருங்கப்பட்டவளே 'சித்தம்.' பின்பு,

“ தன் அங்க ரூபமான பாவங்களில் பதியினது யாதொரு ஞானமும் கிரியையும், மூன்றாவதான மாயையும் உண்டோ அவைகளே பசுவின் ஸத்வ-இரஜோ-தமோ குணங்களாம்.”

இவை முதலியவற்றால் சுதந்திராத்மாவும், ஞான-கிரியா-மாயா சக்தி வடிவையுமான சிற்சக்தியே பசுதசையில் சங்கோசத்தின் வலிமையால் ஸத்வ-இரஜோ-தமோ-குணமுடைய சித்தத் தன்மையுடன் ஸ்புரிக்கின்றாள் என்று ஸ்ரீ பிரத்திய பிஞ்ஞாயில் மொழியப்பட்டிருக்கிறது. அதுபற்றியே விகற்ப தசையிலும் உண்மைச் சொரூபத்தின் ஸத்பாவத்தால் அதற்கு அனுசரித்த அபிப் பிராயத்துடன் ஸ்ரீ தத்வசுப்பஸ்தோத்திரத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“ அதனாலே பிரமார்த்தத்தை அனுசரிப்பவர்கள் எவர்கள் இருக்கின்றார்களோ அவர்களுக்கு அங்கே சொற்பத்தில் சொப்பிரகாசத்தன்மை உலோபமாகின்றதில்லை ” என்பது. (5)

சித்தமே மாயாப் பிரமாதாவின் சொரூப மென்று கூறல்.

तन्मयो माया प्रमाता ।

அதன் மயன் மாயாப் பிரமாதா (6)

தேகப் பிராணனை வரையில் சித்தப் பிரதானமே. சூன்ய பூமிகையும் சித்தஸம்ஸகாரத்தன்மையுடையதே. அங்ஙன மன்றேல் அப்பொழுது எழுந்தவனுக்குத் தனது கர்த்தவ்வியங்களினிடம் செல்லுதல் இல்லாமற் போய் விடுமன்றோ. இவ்விதம் மாயியனான பிரமாதா சித்தமயனேயாவன். இக்கருத்துடன் கூடியே சிவ சூத்திரத்தில் வஸ்து நிலைமையை அனுசரித்து

“சைதன்யம் ஆத்மா”

என்று கூறி, மாயாப் பிரமாதாவின் இலக்ஷணம் கூறும் அவசரத்தில் மறுபடியும்,

“சித்தம் ஆத்மா”

என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (6)

யாதுபற்றி, அவளது செம்மையான சொரூபஞானத்தாலேயே முக்தியோ, செம்மையினராகில் சம்சாரமோ அதனால் இதன் சொரூபத்தை அற்பம் வெளிப்படக் கூறல்.

स चैको द्विरूपस्त्रिमयश्चतुरात्मा सप्तचक्रस्वभावः ।

அவனும ஒருவன், இருவடிவ, மும்மய, சதுராத்மா, ஏழெந்து சுபாவ முடையவன். (7)

தீர்மானிக்கப்பட்ட திருஷ்டியாகச் சிதாத்மாவான சிவபட்டாரகனே ‘ஒரு’ ஆத்மா, அன்னியன் ஒருவனு

(*) சைதன்யம் ஆத்மா என்றது. சேதயதே என்றதனால் சேதனன்; எல்லா ஞானங்களிலும் எல்லாக் கிரியைகளிலும் சுதந்திரன்; அதன் பாவம் சைதன்யம் எல்லா ஞானக்கிரியையுடன் சம்பந்தமயமாகிய பரிபூரணமான சுதந்திரம்; அதுவும், பகவானுடைய பரமசிவனுக்கே உள்ளது. பரதந்திரர்களான மற்றவர்களுக்கு இன்று என்று முதற் சூத்திரத்தைக் கூறி மறுபடியும் மூன்றாவது உண்மையில் ‘சித்தம் ஆத்மா’ என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அர்த்தம். யாதொன்று விஷயவாசனை யொழிந்ததால் நித்தியமோ அது நிச்சயம் முதலிய வியாபார புத்தி. அகங்கார மனோரூபமான சித்தம். அதுவே அதனம் செய்கிறது. சிதாத்மமான தனது சொரூபத்தின் அக்கியா தியினால் ஸத்வம் முதலிய விர்த்திகளை அடுத்திருப்பதால் யோகிகள் தோறும் சஞ்சரிக்கின்றது என்பதால் ஆத்மா அனுபவன்றர்த்தம். ஆனால் சீதேக ரூபமான அவனுக்கு அதனமில்லை. அதுபற்றியே ‘சைதன்யம் ஆத்மா’ என்று சுபாவமாயுள்ள உண்மையான இந்தச் சொரூபத்தைப் பிரதிபாதிக்க ஆசை கொண்டு முன்னர் ஆத்மா குறிப்பிடப்பட்டது. இதனாலே இது சம்பந்தமாயுள்ள ஸங்கோச விளக்க முக்கியமான ஆண்வதையின் பொருத்தத்தால், என்பது முன் பின் விருத்தமன்று. (அதனம் = சஞ்சாரம்).

மன்று. பிரகாசத்திற்குத் தேச காலம் முதலியவற்றால் பேதம் பொருந்தாதாகையாலும் ஐடத்திற்கும் கிராஹகத் தன்மை இசையாதாகையாலுமாம். யாதுபற்றிப் பிரகாசமேதான் சுதந்திரத்தால் கிரஹிக்கப்பட்ட பிராணாதிஸங்கோச முடைத்தானதாகிச் சங்கோச மடைந்த பொருள்களின் கிராஹகத் தன்மையை அடைகின்றதோ அக்காரணத்தால் இவன் பிரகாச ரூபத்தன்மை - ஸங்கோசம் விளக்கும் தன்மைகளாக 'இருவடிவன்.' * ஆணவ-மாயிய-கார்ம மலங்களால் சூழப்பட்டதால் மும்மயன். சூன்ய-பிராண-புரியஷ்டக-சரீர சுபாவத் தன்மையால் 'சதுராத்மா'. 'ஏழைந்துகள்'—சிவம் முதற்கொண்டு பிருதிவி முடிவாகியுள்ள முப்பத்தைந்து தத்துவங்கள். 'அவற்றின் சுபாவமுடையவன்'—அங்நனமே சிவம் முதற்கொண்டு ஸகலர் வரையிலுள்ள ஏழுபிரமாதாக்களின் வடிவுடையவன். சித்து-ஆனந்த - இச்சா-ஞான - கிரியாசக்தி ரூபத்தன்மையோ டிருந்தாலும் அக்கியாதி வசத்தால் கலா-வித்யா-இராக-கால-நியதிகளான சட்டைகளாற் சுற்

* வாமதேவராலும் மும்மலத்தின் சொரூபம் மொழியப்பட்டிருக்கிறது. எப்படி என்றால், மோகத்தால் தன்னை மறந்திருப்பவனுக்கு மறைக்கப்பட்ட தனது மகிமையினால் யாதொரு ஸங்கோச முண்டோ அதுவே அவளிடத்திலுள்ள ஆணவ மலமென்று கூறப்படும். ஷ்ட்கஞ்சுகங்களுடைய வியாப்தியால் உலோபமடைந்த தனது ஸ்திதியினால், பூத தேகத்திலுள்ள ஸ்திதியானது மாயிய மலமென்று சொல்லப்படும். யாதொன்று அந்தக் கரணத்திற்கு அதீனமாயிருந்து கொண்டு புத்தியுடனும் கர்மேந்திரியங்களுடனும் லௌகியில் வியாபாரம் செய்கின்றதோ இது கார்ம மலமென்பது சம்மதம்.

இங்கு ஆணவமென்ற ஒரு மலத்தோடு கூடியவன் விஞ்ஞான கலன். ஆணவ மாயிய மயமான இருமலங்களோடு கூடியவன் பிரளயாகலன். ஆணவ மாயிய கார்மமான மும்மலங்களோடு கலாதி தரணிவரையுள்ள தத்வ மயனாக—அறியத்தக்கவன் ஸகலன். (ஷ்ட்கஞ்சுகம் = ஆறு சட்டைகள்).

றப்படுவதால் ஐந்து வடிவுடையவன். இப்படியும், சிவேக ரூபத் தன்மையாலும், முப்பத்தைந்து தத்வமயத் தன்மையாலும், ஏழு பிரமாதாக்களின் சுபாவத் தன்மையாலும், சித்து முதலிய பஞ்ச சக்திகளின் வடிவத் தன்மையாலும் இவன் பிரத்திய பிஞ்ஞை செய்யப்பட்டவனாகவே முக்தியை அளிப்பவனாகின்றான். மற்றப்படியோ சம்சாரத் திற்கு ஏதுவாகின்றான். (7)

இப்படியும்,

तद्भूमिका : सर्वदर्शनस्थितय : ।

அதன் பூமிகைகள் சர்வ தரிசன நிலைகளாம். (8)

‘ஸர்வதரிசின’—சார்வாக முதலிய தரிசனங்களுடைய, ‘நிலைகள்’—ஸித்தாந்தங்கள், ‘அதனுடைய’—இந்த ஆத்மாவினது, ‘பூமிகைகள்’ நடனைப்போலச் சுய இச்சையால் கிரஹிக்கப்பட்ட கருத்திரிமமான நிலைகள் எங்ஙனமென்றால்—

“சைதன்ய விசிஷ்டமான சரீரம் ஆத்மா”

என்று சார்வாகர்கள் நிச்சயம்.

நையாயிகர்கள், ஞானம் முதலிய குணக் கூட்டங்களுக்கு ஆசிரயமான புத்தி தத்துவத்தைப் போன்றது சம்சாரத்தின் கண்ணுள்ள ஆத்மாவென்று கருதுகின்றனர். மோக்ஷத்தின்கண் அதனை வேரறுத்தலால் சூன்யம் போன்றதாகிறது.

நான் என்று தோற்றும் பிரத்தியயத்துடன் கூடிச் சுக துக்கம் முதலிய உபாதிகளால் மறைபட்டது ஆத்மா என்று கருதுவோரான மீமாம்ஸகரும் புத்தியின் கண்ணேயே தங்கியிருக்கின்றார்கள். ஞானத் தொடர்பே தத்வமென்று சுகதர்கள் புத்தி விர்த்திகளிலேயே முடிவை

அடைகின்றனர். பிராணனே ஆத்மாவென்பர் சில வேதாந்தவித்துக்கள். 'அஸத்தாகவே இஃது இருந்தது' என்று அபாவப் பிர்ஹமவாதிகள் சூன்ய புவனத்தில் மூழ்கி நிற்கின்றனர். மாத்தியமிகர்களும் அவ்விதமே.

பராப்பிருகிருதியே பகவானான வாசுதேவன். அதன் பொறிபோன்றவர்களே ஜீவர்கள், என்பர் பாஞ்சராத்திரர்கள். பரையான பிரகிருதியின் பரிணாமத்தைக் கைக் கொள்வதால் அவ்வியக்கத்திலேயே இவர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

சாங்கியர் முதலானோர் விஞ்ஞான கலர் போன்ற நிலைமையை அடுத்திருக்கின்றனர்.

'ஸத்தாகவே இது முன்னர் இருந்தது' என்பர் ஈசுவர தத்வ நிலையை ஆசிரயித்தவரான வேறு வேதாந்த வித்துக்கள்.

சப்தப் பிரஹ்ம ரூபமான பச்யந்தி வடிவுடையது ஆத்ம தத்வமென்று வையாகரணர்கள், ஸ்ரீ சதாசிவ நிலையை அடுத்திருக்கின்றார்கள். இவ்விதம் மற்றவைகளும் அனுமானிக்கத்தக்கன. இவைகளும் ஆகமங்களில்—

“புத்தி தத்வத்தில் இருப்பவர் பெளத்தர், அர்ஹதர்கள் குணங்களிலேயே நிற்கின்றார்கள். வேதவித்துக்கள் புருஷனில் நிற்கின்றனர். பாஞ்சராத்திரர்கள் அவ்வியக்கத்திலுமாம்.”

என்பது முதலியவற்றால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

*விச்வோத்தீர்ணமானது ஆத்மதத்வ மென்பர் தாந்திரீகர்கள்.

'விசுவமயம்' என்பர் குலம் முதலிய ஆம் நாயங்களைப் பற்றி யிருப்போர்.

*விசுவோத்தீர்ணம் = விசுவத்திலிருந்து மீறி நிற்பது.

‘விசுவோத்தீர்ணமானதும் விசுவமயமும்’ என்பர் திரிகம் முதலிய தரிசனத்தை உணர்ந்தவர்கள்.

இவ்விதம் சிதாத்மாவான பகவான் ஒருவராலேயே சுதந்திரத்தால் விளக்கப்படுவனவான இவ்வெல்லா பூமி கைகளும் சுதந்திரத்தால் சூழப்பட்டு வெளிப்படுதலின் ஏற்றக்குறைவினால் வித்தியாசப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் ஒருவனே இம்மட்டும் வியாபித்திருக்கிற ஆத்மாவாம். மிதமான திருஷ்டியுடையவர்கள் அம்சங்களிலும் அம்சிக்கப்பட்டவைகளிலும் அதன் இச்சையினாலேயே அபிமானத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கின்றனர். எக்காரணத்தால் தேகம் முதலான பூமிகைகளில் பூர்வ பூர்வப் பிரமாதாவின் வியாப்தியினுடைய ஸாரத்தன்மை விளங்கினாலும் கூறிய வடிவுடைய மகா வியாப்தியைப் பரமமான சக்தி பாதமின்றி அடையவில்லையோ. அது கூறியவாறு.

“வைஷ்ணவர் முதலானோராகிய யாவர் சிலர் வித்தியா ராகத்தினால் இரஞ்சிதராயிருக்கின்றாரோ அவர்கள் ஞானசாலியும் ஸர்வஞ்ஞமான தேவனே அறிகின்றாரில்லை.”

என்றும், தவிர,

“அமோகத்தில் மோக புத்தியுடையவராக அவர்களை மாயை மயக்குகின்றது.”

“இத்தகைய ஆத்மாவை அடுத்திருப்பவர்கள் பரம பதமான சைவத்தை அடைகின்றதில்லை.”

என்றும், ஆம்.

ஆனாலும் ‘ஸர்வமான தரிசனங்களுடைய’—ஸமஸ்தமான நீலசுகம் முதலிய ஞானங்களுடைய எந்த ‘ஸ்திதி’ களுண்டோ—அந்தர்முக வடிவமான விசிராந்திகள்—அந்தப் பூமிகைகள், சிதாநந்த கனமான தன்னோடும் சொருபத்தின் வினங்கலுக்கு உபாயமானவை. அது

பற்றி, எந்த எந்த வேளை பகிர் முகமான ரூபம் சொருபத்தில் விகிராந்தி பெறுகின்றதோ அந்த அந்த வேளை பாகிய வஸ்துவின் உபஸம்ஹாரமாம். உள்ளில் மிகுந்த சாந்தி நிலையின் இருப்புமாம். அதன்களை உற்பன்னம் செவ்வதான ஞானத் தொடர்பினால் கோக்கப் படலுமாம். இப்படிச் சிருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரக் கூட்டு வடிவையான இந்தத் துரீயை-ஸம்வித் பட்டாரிகை-அந்த அந்தச் சிருஷ்டி முதலிய பேதங்களை உள்ளிருந்து கக்குகின்றாள், ஸம்ஹரிக்கின்றாள். சதா பூரணையாகவும் இளைத் தவளாகவும், உபயரூபியாகவும், அனுபய வடிவையாகவும் கிரமமின்றியே ஸ்புரித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள். ஸ்ரீ பிரத்திய பிஞ்ஞாடிகையில் மொழியப்பட்டு மிருக்கின்றது.

“அம்மட்டும் பொருளின் சுவைத்தலால் எழுந்திருக்கின்றாள்; பூரணையுமாகின்றாள்.”

என்று. இந்தப் பட்டாரிகையும் கிரமம் கிரமமாக அதிகம் பரிசீலனை செய்யப்படுவளேயானால் பக்த ஜனங்களைத் தன் மயமாகவே செய்துகொள்கின்றனள். (8)

ஆத்மாவினது விபூதிகள் இவ்வாறிருக்க, எங்ஙனம் இவன் மலத்தால் சூழப்பட்டவனான, அனுவான, கலையாதிகளால் சுற்றப்பட்டான், சம்சாரி என்ற பெயர் பெற்றான்? என்றதற்குக் கூறல்.

चिद्वत्तच्छक्तिसंकोचात् मलवृत्तः संसारी ।

சுத்தைப்போல அச்சக்தியின் ஸங்கோசத்தால் மலம் சூழ்ந்தவன் சம்சாரி. (9)

எப்பொழுது சிதாத்மாவான பரமேசுவரன் தனது சுதந்திரத்தால் அபேத வியாப்தியை விட்டுப் பேதவியாப்தியை அவலம்பிக்கின்றாரோ அப்பொழுது அவருடைய

தான இச்சாதி சக்திகள் ஸங்கோசமின்றியவைகளா யிருந்
தாலும் ஸங்கோசமடைந்தவைகள் போல விளங்குகின்
றன. அதே சமயத்தில் இவன் 'மலம் சூழ்ந்த சம்சாரி
யாக' பவிக்கின்றான். பின்பு, தடையற்ற, சுதந்திர ரூபி
யான இச்சா சக்தி ஸங்கோசம் அடையவே அபூர்ணமா
கக் கருதலாகிய வடிவம் ஆணவமலமாம். ஞானசக்தி கிர
மத்தில் ஸங்கோசமடையவே ஸர்வஞ்ஞத் தன்மையில்
பேதமுண்டாகக் கிஞ்சிஞ்ஞத் தன்மையின் அடைவினால்
அந்தக்கரண - புத்தி - இந்திரியத் தன்மையின் அடைவை
முன்னிட்டு மிகுந்த ஸங்கோசக் கொள்கையால் பின்னங்க
ளான வேத்யங்களின் விளக்க வடிவமானது மாயீக மல
மாம். கிரியாசக்தி, கிரமத்தில் ஸங்கோசமடையவே ஸர்வ
கர்த்துருவத்தில் பேதமுண்டாகக் கிஞ்சித் (சொற்ப) கர்த்
துருவத்தின் அடைவால் கர்மேந்திரிய வடிவ சங்கோசக்
கொள்கையை முன்னிட்டு மிகுந்த அளவுபடுந் தன்மையை
அடைந்து சுபமும் அசுபமுமான அனுஷ்டானங்களின்
நிறைவானது கார்ம மலமாம். அப்பொழுது ஸர்வ கர்த்
துருத்வ ஸர்வஞ்ஞத்வ, பூர்ணத்வ, நித்யத்வ, வியாபக்தவ
சக்திகள் ஸங்கோசமடையவே அதே கிரமத்தில் கலை-
வித்தை-இராகம்-காலம் - நியதிவடிவங்களாக விளங்குகின்
றன. அத்தகையதாகச் சக்தி யிழந்தவனான இவன் சம்
சாரி யென்று கூறப்படுகின்றான். தனது சக்தியின் விரிவி
னாலோ சிவனேயாவன். (9)

ஆனால், யாதாபற்றிச் சிவனே அவ்விதமா யிருக்கின்
கின்றான் என்று, (அதனால்) கோஷிக்கப்படுகின்றதோ
அதனால் சம்சாரி யவஸ்தையில் அவனுக்கு அற்பம் சிவத்
தன்மை பொருந்துவதான உணர்விருக்க வேண்டுமே
எனில் இருக்கின்றது என்று கூறல்.

तथापि वदत् पञ्चकृत्यानि करोति ।

அப்படியானாலும் அதுபோல பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்கிறான். (10)

இங்கு பிரஹ்மவாதிகளுடைய ஈசுவராத்வய தரிசனத் திலிருந்தும் இதுவே விசேஷம். எதுவென்றால்,

“சிருஷ்டி சம்ஹாரகர்த்தாவும் விலயஸ்திதிகாரகரும் அனுகிரகம் செய்பவரும், பணிந்தவருடைய ஆர்த்திநாசனருமான தேவனை.”

என்று ஸ்ரீ ஸ்வச்சந்தம் முதலிய சாஸ்திரம் கூறிய படி சதா பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யுந் தன்மை சிதாத் மாவான பகவானுடையதாம். எவ்விதம் பகவான் அசுத்த அத்துவாவின் விளக்கக் கிரமத்தில் சொருபவிரிவு ரூபங்களான சிருஷ்டியாதிகளைச் செய்கின்றாரோ அவ்விதம் சங்கோசமடைந்த சிற்சக்தித் தன்மையுடன் சம்சார பூமிகையிலும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்கின்றார். எவ்வாறென்றால்—

“அது இவ்விதமாக, வியவகாரத்திலும் பிரபுவானவர் தேகாதியின் உட்புகுந்து, பொருட் கூட்டங்கள் உள்ளேயே விளங்கினாலும், தன் இச்சையினால் வெளியை விளக்குகின்றார்.”

என்று, பிரத்திய பிஞ்ஞாகாரிகையில் கூறிய பொருளின் திருஷ்டியால் தேகப் பிராணன் முதலியவற்றின் நிலையினுள் புகுந்து சித்துரூபனான மகேசுவரன் பகிர்முக பாவனையை அடையுந் தருணத்தில் நீலம் முதலிய பொருள்களை நியதமான தேசகாலவடிவமாக எப்பொழுது விளக்குகின்றாரோ அப்பொழுது நியதமான தேசகாலாதிகளுடைய விளக்க அம்சத்தில் அவரது சிருஷ்டிக்குந் தன்மை, அன்னிய தேசகாலங்கள் முதலியன விளங்கும் அம்சத்தில் அவரது சம்ஹரிக்குந் தன்மை, நீலாதியான விளக்க அம்

சத்தில் அவரது ஸ்திதித் தன்மை, பேதமாக விளங்கும் அம்சத்தில் விலயம் செய்யுந் தன்மை, பிரகாசத்துடன் ஒன்றுபட்டு விளங்கலில் அனுகரகிக்கும் தன்மை. எப்படியும் பகவானுக்குச் சதா பஞ்சவித கிருத்தியங்களைச் செய்பவனாகுந் தன்மையோ அப்படியே எம்மால் ஸ்பந்த ஸந்தோ ஹத்தில் விரிவாக தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி இந்த ஆத்மாவினதான பஞ்சவித கிருத்தியங்களைச் செய்பவனாகும் தன்மையைச் சதா திடநிச்சயத்துடன் பரிசீலித்து வந்தால் பக்தர்களுக்கு மாகேசவரியம் வெளிப்படுகின்றது. அதுபற்றியே, எவர்கள் இதனைச் சதா பரிசீலிக்கின்றார்களோ அவர்கள் சொரூபத்தின் விரிவு மயமான விசுவத்தை உணர்ந்து ஜீவன் முக்தர்களாகின்றனர் என்பது வேதத்தின் கூற்று. எவர்கள் அவ்விதமின்றோ அவர்கள் எவ்விதத்திலும் பின்னங்களான *மேயங்களைப் பார்ப்பவராகிய †பத்தாத்மாக்களே யாவார்.

(10)

பஞ்சவித கிருத்தியங்களைச் செய்பவனாகுந் தன்மை இவ்விதம் மாத்திரமன்று. ஏனென்றால், வேறு விதமாகவும் சில இரகசிய (சூக்ஷ்ம) வடிவம் இருக்கின்றது என்று கூறல்.

आभासन-रक्ति-विमर्शन-बीजावस्थापन-विलापनतस्तानि ।

விளக்கல்-பற்றல்-நீனைத்தல் - விதைப்பருவமாதல் விலாபனங்களால் அவைகள்.

(11)

அவைகளான 'பஞ்சவித கிருத்தியங்களைச் செய்கிறான்' என்று முன்னையதுடன் சேர்க்கத்தக்கது. ஸ்ரீமத்

*மேயங்கள் = விஷயங்கள். †பத்தாத்மாக்கள் = கட்டுப்பட்ட ஜீவர்கள்.

மகார்த்த திருஷ்டியாகத் திருக்கு முதலான தேவியினது அசைவின் கிரமத்தால் எதெது விளங்குகின்றதோ அதது சிருஷ்டிக்கப்படுகின்றது.

அப்படிப்பட்ட சிருஷ்டி நிலையில் அங்கு எப்பொழுது ஒடுங்கிய அயர்வாகச் சிறிது காலம் பற்றியிருக்கின்றதோ அப்பொழுது ஸ்திதி தேவியினால் அது ஸ்தாபிக்கப்படு தின்றது. சமத்காரத்தின் வேறு மொழியான விமர்சன சமயத்தில் (நினைக்கும்பொழுது) ஸம்ஹரிக்கப்படுகின்றது.

“சமாதி வச்சிரமின்றி மற்றவைகளால் பிளக்கத்தகாததான பேத மென்ற மலையானது நினது பக்தியான பலமுடையவர்கள் அதனை நினைக்கவே நஷ்டமாய் விடுகின்றது.”

என்று ஸ்ரீராமனால் மொழியப்பட்டதுபோல், சம் ஹரிக்கப்பட்டிருந்தாலும் எப்பொழுது இஃது உள்ளில் விசித்திரமான ஆசங்கை முதலிய ஸம்ஸ்காரத்தை (வாச னையை) வகிக்கின்றதோ அப்பொழுது அஃது மறுபடியும் உதிப்பதான சம்சாரத்தின் பீஜாவஸ்தையை அடைந்த தான இலயநிலை ஆரோபிக்கப்பட்டதாகின்றது. மறுபடி யும் எப்பொழுது அது எவ்விதம் உள்ளில் ஸ்தாபிதமா யிருந்து அல்லது அன்னியமாக அனுபவிக்கப்பட்டதா யிருந்தே ஹடபாகக் கிரமத்தால் (ஹடமாக பக்குவமாகும் வாயிலாகப்) போதுமென்று கொள்ளலான யுக்தியால், சிதக்கினியுடன் தன்மயமாதலை அடைகின்றதோ அப் பொழுது பூரணத்தன்மை ஏற்படுவதால் அனுக்கிரகமே செய்யப்படுகின்றது. இத்தகைய பஞ்சவித கிருத்தியங் களைச் செய்வவனாகுந் தன்மை எல்லாருக்கும் சதா இருந் தாலும் சற்குருவின் உபதேசமின்றி விளங்கமாட்டாது. இவ்விதம், சற்குருவை அடுத்தே இதன் விளக்கமான

அர்த்தத்தை அனுசரிக்க வேண்டியது (தொடர்ந்து செல்லவேண்டியது). (11)

மறுபடியும், எவனுக்குச் சற்குருவின் உபதேசமில்லாமல் இதன் பரிஞ்ஞானமில்லையோ அவனுக்குத் தன்சொருபத்தை மறைத்துக்கொண்டிருப்பவைகளான தனது சக்திகளால் மயங்குந் தன்மை உண்டாகின்றது என்று கூறல்.

तदपरिज्ञाने स्वशक्तिभिर्यामोहितता संसारित्वम् ।

அதன் அபரிஞ்ஞானத்தில் தன் சக்திகளால் மயக்கடைந்திருப்பது சம்சாரித் தன்மை. (12)

‘அதன்’—சதா நிகழ்வதான பஞ்சவித கிருத்தியங்களைச் செய்பவனாகுந் தன்மையின், ‘அபரிஞ்ஞானத்தில்’—சக்தி பாதத்தை ஏதுவாகக் கொண்ட தனது பல விரிவின் அபாவத்தால் பிரகாசியாதிருக்க, “தனது சக்திகளால் மயக்கடைந்திருக்குந் தன்மை”—பற்பல இலௌகிக (உலக சம்பந்தமான) சாஸ்திர சந்தேகங்களால் கலக்கப்பட்டிருக்குந் தன்மை யாதோ, இதுவே, ‘சம்சாரித் தன்மை.’ அது ஸ்ரீ சர்வவீர பட்டாரகத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“உலகம் அஞ்ஞானத்தால் சங்கிக்கின்றது. அதுபற்றியே சிருஷ்டியும் சம்ஹாரமுமாம்.”

என்றும்,

“எல்லா மந்திரங்களும் எழுத்து வடிவங்களானவை. எல்லா எழுத்துக்களும் சிவவடிவங்கள்.”

என்றும், ஆகவே, சிற்பிரகாசத்தினின்று வேறாகாது நித்திய எழுச்சியுடைய மகாமந்திர ரூபியான பூரணாகந்தை வடிவ விமர்ச நிறைவானவன் எவனோ இந்தப் பரையான

வாக்கு சக்தி *ஆதிசூதாந்த வடிவான எல்லாச் சக்தி சக்தி ரங்களையும் தன்னகத் தடக்கினவளாக அவள் அம்மட்டும் பச்யந்தி மத்திமை முதலிய கிரமத்தில் கிராஹக பூமிகை களை விளக்குகின்றாள். அங்கு பரை வடிவத் தன்மையுடன் சொருபத்தை விளங்காதபடி செய்து, மாயாப்பிரமாதாவி னுடைய ஸ்பஷ்டமின்றியதும், அசாதாரணமுமான பொருள் விளக்கும் வடிவுள்ளதும், சூணத்திற்கு சூணம் புதிதானதுமான விகற்பக் கிரியைகளை வெளியிடுகின்றாள். சுத்தமாயிருந்தாலும் விகற்பமற்ற பூமியை அதனால் மறை பட்டது போலக் காண்பிக்கின்றாள். அங்கு பிராஹ்மி முதலிய தேவதைகளை அதிஷ்டானமாகக் கொண்டக் 'க' காரம் முதலிய பற்பல சக்திகளால் மயக்கடைந்து அளவையுடைய தேகப் பிராணாதிகளையே மூட ஜனங்கள் ஆத்மாவென்று கருதுகின்றனர். பிராஹ்மி முதலிய தேவ தைகள் பசுதசையில் பேதவிஷயத்தில் சிருஷ்டி ஸ்திதிகளையும், அபேத விஷயத்தில் அளவினையுடைய விகற்பத்திற்கு உரித்தாகுந். தன்மையையும் சம்பாதிக்கின்றார்கள். பதி தசையிலோ, பேதத்தில் சம்ஹாரத்தையும் அபேதத்தில் சிருஷ்டி ஸ்திதிகளையும் விளக்கிக்கொண்டு, கிரமம் கிரம மாக விகற்பத்தை நீக்குவதால் ஸ்ரீமத் பைரவ முத்திரையி னுள் பிரவேசிக்கும் வடிவாக, மகத்தான நிர்விகற்ப பூமி யை விரித்து வெளியிடுகின்றார்கள்.

†“இதெல்லாம் எனது வைபவம் என்றிங்நனம் நன்றாய் உணர்ந் தவ்ரான விசுவாத்மாவுக்கு விகற்பங்களானவை இளகிக் கொண்டிருந் தாலும் மகேசத் தன்மை யுண்டு.”

* ஆதிசூதாந்த = அ. முதல், கூ. வரை.

† விஞ்ஞான பைரவத்திலும் = பாமேசுவரன் ஸர்வஞ்ஞனும், ஸர்வகர்த்தாவும் வியாபகனுமாவான். அந்தச் சைவ தர்மமே னா னென்றுள்ள திடத்தால் சிவனாகின்றான்” என்பதுமாம்.

என்றிவ்வித வடிவுடையவனும் சிதாநந்தா வேசத்தில் மூழ்கினவனுமான சுத்த விகற்ப சக்தியை உல்லாசிப்பிக்கின்றார்கள். ஆகையால் கூறிய நியாயப்படி தன் சக்தியினால் மயக்கடைந்திருப்பதே சம்சாரித் தன்மை.

எங்ஙனமெனில், பகவதியான சிற்சக்தியே விசுவத்தை வாந்தி செய்வதாலும், சம்சாரத்தின் வாமாசாரத் தன்மையாலும் வாமேசுவரி யென்று பெயருடையவளாக இருந்துகொண்டு கேசரீ-கோசரீ-திக்கரீ-பூசரீ வடிவங்களுடைய எல்லாப் பிரமாதா-அந்தக்கரண-வெளிக்கரண-பாவச் சபாவங்களுடன் சுற்றிலும் ஸ்புரிக்கின்றாள். பசுபூமிகையில் (பசுநிலையில்) சூன்ய நிலைமை தங்கினவளாகக் கிஞ்சித் கர்த்துருத்வம் முதலிய வடிவான கலை முதலிய சக்திகளின் உருவத்தோடு கேசரீ சக்கிரத்தால் மறைக்கப்பட்ட பாரமார்த்திக சிதாகாயத்தில் சரிக்குந் தன்மையுடைய சொரூபத்துடன் இருக்கின்றாள். பேதநிச்சய-அபிமான-விகற்பனப் பிரதான அந்தக்கரண தேவி வடிவமாகக் கோசரி சக்கிரத்தால் மறைக்கப்பட்ட அபேத நிச்சயம் முதலிய வடிவான பாரமார்த்திக சொரூபத்துடன் பிரகாசிக்கின்றாள். பேதாலோசனை முதலிய முக்கிய வெளிக்கரண தேவதை வடிவாலும் திக்கரி சக்கிரத்தாலும் மறைக்கப்பட்ட அபேதத் தோற்ற வடிவான பாரமார்த்திக சொரூபத்துடன் ஸ்புரிக்கின்றாள். எல்லாப் பகவத்களிலும் பரிச்சின்னத் தோற்ற சபாவமுடைய பிரமேய வடிவாலும் பூசரி சக்கிரத்தாலும், மறைக்கப்பட்ட ஸர்வாதம் சொரூபத்துடன் பசு இருதயத்தின் மயக்கமாக விளங்குகின்றாள்.

பதி பூமிகையில் ஸர்வகர்த்துருத்வம் முதலிய சக்தி வடிவ சிதாகாயத்தில் சரிப்பதாலும், அபேத நிச்சயம்

முதலிய வடிவாகக் கோசரீ தன்மையாலும் தனது அங்க கற்பனையாகிய இரண்டற்ற விளக்கத்தின் ஸாரமான பிரமேய வடிவப் பூசரி தன்மையுடனும் பதி இருதயத்தை மலரச்செய்வதுமாக ஸ்புரிக்கின்றாள். அவ்விதமே பட்ட தாமோதரரால் விழுத்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

“பூர்ணமும் அவச்சின்னமுமான பிரமாதாவின் அந்தக்காண வெளிக்காண பாவங்களினுட் சென்றிருக்கும் வாமேசர் முதலானோர் பரிஞ்ஞான அஞ்ஞானங்களால் முக்தி பந்தங்களை அளிக்கின்றனர்.”

என்று இப்படியும் தன் சக்தியினால் மயக்கடைதலே சம்சாரித் தன்மை.

ஆனாலும் சிதாத்மாவான பரமேசுவரனுடைய அழிவில்லா ஸ்பூர்த்தியின் சாரமான கர்த்துருத்வ வடிவுள்ள ஐசுவரிய சக்தி ஒருத்தியே. அவள் எப்பொழுது தன் சொரூபத்தை மறைத்துப் பசுநிலையில் பிராண-அபாண-சுமான முதலிய பத்துச் சக்திகளாலும், * ஜாக்கிர-சொப்பன-சுழுத்தி பூமிகைகளாலும் மயக்குகின்றாளோ அப்பொழுது அந்த மயக்குற்றிருத்தல் சம்சாரித் தன்மையாம். எப்பொழுது நடு மனையில் வினையாடுபவளான உதான சக்தியையும், விசுவ வியாப்தி சாரையான வியான சக்தியையும், மலர்வித்துத் துரிய தசாருபியும், துரியா தீத தசாருபியும் சிதாநந்தககணையுமா யிருப்பவனை மலரச்

* ஆத்மா மனதினால் மனது இந்திரியத்தால், இந்திரியம் பொருளால் சேர்க்கப்படுகின்றது என்று, நான்கின் கூட்டு வலிமையுள்ளது ஜாக்கிராவஸ்தை. ஆத்மா மனதினால் மனது விஷயத்தால் என்று மூன்றின் கூட்டு வலிமையால் சொப்பனாவஸ்தை. ஆத்மா விஷயத்தால் என்று இரண்டின் கூட்டு வலிமையால் சுழுத்தி கேவலாத்மாவின் வலிமையால் துரியம். அலையில்லாச் சுழுத்திரம் போன்ற அவஸ்தை துரியா தீதாவஸ்தை என்றது.

செய்கின்றாளோ அப்பொழுது தேகாதி அவஸ்தையி்
 லிருந்தாலும் பதி தசைவடிவான ஜீவன் முக்தி உண்டா
 கின்றது. தன் சக்தியால் மயக்கடைந்திருப்பதானது இவ்
 வாறு மூன்று விதத்தில் விவரிக்கப்பட்டது. “சித்தைப்
 போல” என்று 9 - வது சூத்திரத்தில் ஸங்கோசத்தைக்
 கொண்ட சிற்பிரகாசனே சம்சாரி யென்பது மொழியப்
 பட்டது. இவ்விடத்திலோ, தன் சக்தியால் மயக்கடை
 வதினால் அவனுக்குச் சம்சாரித்தன்மை உண்டாகிற
 தென்று வேறு விதமாகவும் மொழியப்பட்டது. இவ்
 விதம் ஸங்கோசமடைந்த சக்தி பிராணாதி யுடையவனா
 யிருந்தாலும் எப்பொழுது தன் சக்தியால் மயக்கடைய
 வில்லையோ அப்பொழுது,

இந்த

“சரீரி பரமேசுவரன்.”

என்ற ஆம் நாய (வேத) நிலைமைப்படி சிவபட்டா
 ரகனே. என்று செம்மையாய் நிரூபிக்கப்பட்டதாகின்றது.
 ஆகமம் எப்படி யென்றால்,

“மனுஷ்ய தேகத்தை அடைந்ததால் பரமேசுவரர்களான அவர்
 கள் மறைக்கப்பட்டார்கள்.”

என்பது. பிரத்திய பிஞ்ஞாடகையிலும் மொழியப்
 பட்டிருக்கிறது.

“மூப்பத்தாறு தத்வ மயமான சரீரத்தையும் கடம் முதலியவற்
 றையும் எவர்கள் சிவாகாரமாகப் பார்க்கின்றார்களோ அவர்களும்
 சித்தி பெறுகின்றார்கள்.” (12)

என்பது,

கூறிய சூத்திர அர்த்தத்தின் பிரதிபக்ஷமாக (எதிர்
 பக்ஷமாக)த் தத்துவ திருஷ்டியைக் காண்பிக்கக் கூறல்.

तत्परिज्ञाने चित्तमेव अन्तर्मुखीभावेन चेतनपदाध्यारोहात् चितिः ।

அதன் பரிஞ்ஞானத்தே சித்தமே அந்தர்முகீ பாவத்தால்
சேதன நிலைக்கு ஏறுவதால் சித்து. (13)

முன்கூத்திர வியாக்கியானப் பிரசங்கத்தால் பிரமேய
திருஷ்டியாக இச்சூத்திரம் விரிவாய் வியாக்கியானிக்கப்
பட்டது போன்றதேயாம். சப்த சங்கதியினாலோ இப்
பொழுது வியாக்கியானிக்கப்படுகின்றது. ‘அதன்’-ஆத்மா
வினதான பஞ்சகிருத்யம் செய்பவனாகுந் தன்மையினு
டைய பரிஞ்ஞானம் உண்டாகவே அபரிஞ்ஞான இல
க்ஷண காரியத்தின் அபாவத்தால் தன் சக்தியினால் மயக்
கடைந்திருப்பது நிவர்த்தியாகவும், சுதந்திரப் பேற்றால்,
முன் வியாக்கியானிக்கப்பட்ட யாது ‘சித்தமோ’ அதுவே
ஸங்கோசத்தைச் செய்வதான பகிர்முகத் தன்மையை
அகற்றி, ‘அந்தர்முகீ பாவத்தால் சேதன நிலைக்கு ஏறுவ
தால்’—கிராஹக பூமியைத் தாண்டுதல் வாயிலாக ஸங்
கோச கலையினுடைய நழுவுதலினாலும் சொருபத்தை
அடையச், ‘சித்து’ ஆகின்றது. * தன்னதும் சின்மயமு
மான பரம பூமியை அடைகின்ற தென்றர்த்தம். (13)

ஆனால் பாரமார்த்திகமாகிய சிற்சக்தி நிலையானது
ஸகலமான பேதங்களையும், விழுங்கிவிடுஞ் சுபாவமுடைய
தாயிருக்க அஃது அதன் மாயாநிலையிலும் அதே வடிவ

* அவ்விதமே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

“அவன் மறுபடியும் சாம்பவ இச்சையினால் சிவத்துடன் அபே
தத்தை நன்றாய் நினைத்துக் கிரமத்தில் மந்திரேச அதனை நடத்தும்
வடிவஞாய்ச் சிவாத்மகத் தன்மையை அடைகின்றான்” என்பது.
மந்திரேசனாகி மந்திரேசனை நடத்தும் வடிவனுமாகி என்றர்த்தம்.

மாக இருக்கவேண்டியது. எவ்வாறெனில், மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தாலும் சூரியனது, விஷயங்களை விளக்குந் தன்மைபோல என்று அசங்கித்துக் கூறல்.

चितिवहिरवरोहपदेच्छन्नोऽपि मात्रयामेयेन्धनं प्लुप्यति ।

சித்தான வன்னி இறங்கும் நிலையில் மறைபட்டிருந்தாலும் மாத்திரையாக மேயக் கட்டைகளை வன்மைப்படுத்துகின்றது.

‘சித்தே’ விசுவத்தை விழுங்கும் சுபாவத்தால் வன்னி, இதுவே ‘இறங்கும் நிலையில்’—மாயாப்பிரமாதாவின் தன்மையில், ‘மறைபட்டிருந்தாலும்’ மிகுந்த நீற்றினால் மறைபட்ட தீப்போல, ‘மாத்திரையாக’—அம்சமாக, நீல மஞ்சள் முதலிய ‘பிரமேயக்கட்டைகளை’ ‘வன்மைப்படுத்துகின்றது’—தன்னாத்மாவில் தன்மயப்படுத்துகின்றது. மாத்திரை யென்ற மொழியில் இஃது விசேஷம். எது விழுங்கினாலும், எல்லாமாக விழுங்கவில்லையோ, ஆனால் அம்சமாக ஸம்ஸ்காரவடிவமாய் எழுப்புகின்றதோ (என்றார்த்தம்). விழுங்குந் தன்மையானது எல்லாப் பிரமாதாக் களுக்கும் தம்மனுபவத்தாலேயே ஸித்தமாம். அஃது உத்பலதேவபாதரால் தமது ஸ்தோத்திரத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“அசேஷமான ஜந்துக்களும், பிரம்மா இந்திரன் விஷ்ணுக்களுங்கூட விழுங்குகின்றவர்களாக இருக்கின்றார்கள். ஆகையால் விசுவம் தேவரீர் மயமாயிருக்கின்றது. ஏ தேவா! வந்தனம் செய்கின்றேன்.”

என்பது.

(14)

எப்பொழுது மறுபடியும், கரணைசுவரியினுடைய ரவுபதலின் ஸங்கோசத்தை சம்பாதித்துச் சிருஷ்டி சம்

ஹாரக் கிரமமான பரிசீலன யுத்தியை அடைகின்றனோ
அப்பொழுது,

बललाभे विश्वमात्मसात्करोति ।

பலம் இலபிக்கவே விசுவத்தை ஆத்மவடிவமாகச் செய்
கின்றது. (15)

சித்தே தேகப் பிராணன் முதலிய (வற்றால்) மறைப்
பினில் மூழ்கியிருத்தலால் சொரூபத்தை மூழ்கி யெழுந்
தன்மையுடன் பலத்தை பரவச் செய்கின்றது. எங்ஙனம்
மொழியப்பட்டதென்றால்,

“ அந்த மந்திரங்கள் பலத்தை ஆக்கிரமித்து ”

என்று. இவ்விதம் பலம் இலபிக்கவே—மூழ்கி
யெழுந்த சொரூபத்தை ஆசிரயிக்கப் பிருதிவிமுதற் சதா
சிவம் வரையுமுள்ள ‘ விசுவத்தை ’ ‘ ஆத்மவடிவமாகச்
செய்கின்றது ’—தனது சொரூபத்துடன் அபேதமாக
விளக்குகின்றது. பூர்வகுருக்களால் தமது பாஷாமயமான
கிரம சூத்திரங்களில் அஃது மொழியப்பட்டிருக்கிறது.

“ எப்படி வன்னி மூட்டப்பட்டால் தகிக்கப்படுவனவற்றைத்
தகிக்கின்றதோ அவ்வாறே விஷயபாசங்களை உண்டாக்கின்றது.”

என்று,

“ இப்படியும் சொல்லத்தக்கதன்று,—விசுவத்தை ஆத்மாவில்
தன்மயமாகச் செய்யும் வடிவுடைய ஸமாவேச பூமியானது எதோ சில
காலத்ததே. இது எவ்விதம் கொள்ளத்தக்கதாகும் எனின், எதனால்
தேகாதிகளில் நின்று எழும்புவதாலும், அவையில் மூழ்குவதாலும்
இது அவளுக்கு ஒரு காலத்தன்மை யுடையதுபோலத் தோன்றுகின்
றதோ, வாஸ்தவத்திலோ சித்தின் சதந்திரத்தால் பிரகாசிக்கப்பட்ட
தேகாதிகளில் நின்று எழும்புவதனாலேயே ஒருகாலத் தன்மையாம்.
அவளோவென்றால், எப்பொழுதுமே பிரகாசிக்கின்றாள். அங்ஙன
மன்றேல் அந்தத் தேகாதிகளும் பிரகாசியா. அதுபற்றியே தேகாதிப்

பிரமாதருத் தன்மையான அபிமானத்தை மூழ்குவிப்பதற்காகவே அப்பியாசம். சதா வினங்குந்தன்மையினது சாரமான பிரமாதருத் தன்மையின் அடைவின் பொருட்டாகவன்று.”

என்று ஸ்ரீ பிரத்திய பிஞ்ஞாகாரர்கள் (கூறியிருக் கிருார்கள்). (15)

இதுவுமன்றி,

चिदानन्दलाभे देहादिषु चेत्यमानेष्वपिचिदैकात्म्यप्रतिपत्ति-दार्ढ्यं
जीवन्मुक्तिः ।

சிதாநந்தம் லபிக்கவே தேகாத்களான சேத்தியங்களிலும் சித்தினது ஏகாத்மப் பிரதிபத்தியத்தின் திடம் ஜீவன் முக்தி. ()

விசுவாத்மாவாகத் தன்மயஞ் செய்யும் வடிவமான சமாவேச ரூபத்தில் ‘சிதாநந்தம் இலபிக்கவே’ * வ்யுத்தானதசையில் கத்தியும் உரையும்போலத் தோற்றுவதான தேகப்பிராண நீல சுகாதிகளிலும் * கூறப்போகிற யுக்திக் கிரமத்தின் நிறைவுள்ள ஸமாவேச ஸம்ஸ்காரபலத்தினால் யாதொரு ‘சித்தின் ஏகாத்மப் பிரதிபத்தியின் திடம்’—சலிக்காத சிதேகத்தன்மையின் விளக்கம், உண்டோ அதுவே ‘ஜீவன் முக்தியாம்—ஜீவித்துக்கொண்டே, பிராணன்களையும் தரித்துக்கொண்டே முக்தி. பிரத்திய பிஞ்ஞாதமான (அறியப்பட்ட) நிஜ சொரூபத்தினால் எல்லாப் பாசக்கூட்டங்களும் விலக்கப்படுந் தன்மையால். ஸ்பந்த சாஸ்திரம் கூறியிருப்பதுபோல,

“யாருடைய அறிவு அகிலமான ஜகத்தையும் இங்ஙனம் விளை யாட்டாகப் பார்க்கின்றதோ அவன் ஜீவன் முக்தனென்பதில் சந்தேக மில்லை.” (16)

என்று.

* வ்யுத்தானதசை = சமாதியின்கண் விகற்பத்தோற்ற முண்டாகும் தசை.

பின்பு எங்ஙனம் சிதாநந்தலாபம் உண்டாகின்ற தெனக் கூறல்.

मध्यविकासाच्चिदानन्दलाभः ।

மையமலர்ச்சியினால் சிதாநந்த லாபம். (17)

யாவற்றிற்கும் மிகவும் உள்நின்றதாக இருப்பதனால், அவளாகிய சுவரை அடுத்திருக்காமல் ஒருவருக்காகிலும் சொரூபம் பொருந்தாதாகையால் பகவதியானஸம்வித்தே தான் 'மையம்.' அவளும் மாயாதசையில் அப்படியே யிருந்தாலும் சொரூபத்தை மூடிவிட்டு,

“ முன்னர் ஸம்வித்து பிராணனில் கலந்து ”

என்ற நியாயப்படி பிராண * சக்திப் பூமியை எடுத்துக்கொண்டு, இறங்கிவரும் கிரமமாகப் புத்தி-தேகாதி பூமியை அதிஷ்டித்து நின்று நாடிகளின் ஆயிரக் கூட்டங்களைத் தொடர்ந்து சென்றாள். அவ்விடத்திலும் முருக்கிலையின் நடுக்களை நியாயப்படி பிரஹ்மரந்திரம் முதற்கொண்டு கீழ்வாய் வரையிலும் பிராணசக்தி பிரஹ்மசிசியமான மத்தியநாடி வடிவத்தன்மையுடன் முக்கியமாக இருக்கின்றாள். எல்லா விர்த்திகளும் அதிலிருந்தே உதிப்பதாலும் அங்கேயே ஒடுங்குவதாலும் (அங்கேயே முக்கியமாக இருக்கின்றாள்). இப்படி யிருந்தாலும் இவள்

* எங்ஙனம் எல்லா வாகனங்களுடைய சம்பத்துடன் கூடின வனாக விருந்தாலும் இராஜாவானவன் தன்னிச்சையினால் காலால் நடந்து செல்கின்றானோ அவ்விதமே இந்த ஸம்வித்தான பகவதியும் தன்னிச்சையினால் அளவுபட்ட பிரமாதரு வடிவத்துடன் தேகாதி பூமியை எடுத்துக்கொள்கின்றாள் என்று கருத்து.

† பசுக்களுக்கு மூடப்பட்ட சொரூபமுடையவள் போல இருக்கின்றாள்.

எவ்வேளைபில், கூறிய யுக்திவாயிலால் எல்லாவற்றிற்கும் உட்புறமாக, மையத்திலிருப்பவளான ஸம்வித்தாகிய பகவதி மலர்கின்றாளோ அல்லது கூறிய கிரமமாக மையத்திலிருப்பதான பிரஹ்மநாடி மலர்கின்றதோ அப்பொழுது அதன் மலர்ச்சியினால் ‘சிதாநந்தத்தினுடைய’—கூறிய ரூபத்தின் ‘இலாபம்’—அடைவு உண்டாகின்றது. அதன் பின்பு முன்கூறிய ஜீவன் முக்தியாம். (17)

மைய மலர்ச்சியில் யுக்திகூறல்,

विकल्पक्षय शक्तिसंकोचविकास वाह्येदाद्यन्तकोटिनिभालनादय
इहोपाया : ।

விகற்பக்ஷயம்—சக்திஸங்கோச விகாஸங்கள்—வாசிகளுடைய துண்டித்தல் ஆதியந்த கோடிகளின் பரிசீலனம் முதலியன இங்கு உபாயங்களாம். (18)

‘இங்கு’—மத்திய சக்தியின் மலர்ச்சியில், ‘விகற்பக்ஷயம் முதலியன உபாயங்கள்’—முன் உபதேசித்த பஞ்சவித கிருத்யங்களைச் செய்பவனாகுந் தன்மை முதலியவற்றைத் தொடர்ந்து செல்வதால் எல்லாவற்றிற்கும் மையத்திலிருப்பவளான ஸம்வித்தின் விரிதல் உண்டாகின்றதென்பது மொழிந்தவாறாய்விட்டது. வேறு உபாயமும் சொல்லப்படுகின்றது. பிராணாயாமம் முத்திரை பந்தம்

† பசுக்கள்—அறியப்படாத பரதத்வத்தோடு கூடியவர்கள். எவ்வாறெனில்,

“பரதத்வம் அறியப்படாதிருக்கவே யோகாப்பியாசமும் நிஷ்பலமாம். பரதத்வம் அறியப்பட்டதேயானாலும் போகாப்பியாசமும் நிஷ்பலமாம்.” என்று.

முதலிய ஸமஸ்த யந்திர தந்திர பயிர்ச்சியினால் சுகோபாயமேயாம். இருதயத்தில் நிலைக்கச்செய்த சித்தமுடையவனாகக் கூறிய யுக்திப்படி தனது நிலைக்குப் பிரதிபந்தகமான விகற்பத்தை அற்பமும் சிந்திக்காமல் ஒடுக்கி, விகற்பமற்ற நிலைவினால் தேகாதிகளால் கலக்கப்படாமலே தனது சிற்பிரமாதூருத் தன்மையைப் பழக்கஞ் செய்வதில் சமர்த்துடையவன் சீக்கிரத்தில் வெளிப்படுவதான மலர்ச்சியினை யும் தூரிய—தூரியாதீத ஸமாவேசதசையையும் அடைகின்றான். எவ்வாறெனில்,

“எகாக்கிரகத்தால் விகற்பத்தை யகற்றவே கிரமத்தில் ஈசுவரத்தன்மையான நிலை”

என்று ஸ்ரீ பிரத்யபிஞ்ஞையில் கூறியவண்ணம். ஸ்ரீ ஸ்பந்தத்திலும்.

“எப்பொழுது கலக்கம் இலயமாகின்றதோ அப்பொழுது பாமமான நிலை உண்டாகின்றது.”

என்றிருக்கிறது. ஸ்ரீ ஞானகர்ப்பத்திலும்,

“ஏதாயே! எங்கணும் மானஸீகமான எல்லாக்கிரியைகளையும் அகற்றிவிட்டுப் பரதந்திரத்தால் எழும்புவதான கரணக்கிரியையைத் தொடர்ந்து செல்வதை ஒழித்தவனாகியிருந்து உன்னைப் பாவனை செய்வதால் ஸமசுகமான அமிர்தப் பொழிவுடைய அந்தச் சிரோஷ்டமான தசைமனிதரால் அறியப்படுகின்றது.”

என்று. இந்த உபாயமானது மிகவும் முக்கியமானதாலும் பிரத்திய பிஞ்ஞையில் கூறப்பட்டிருப்பதனாலும் முதலில் சொல்லப்பட்டது. சக்தி ஸங்கோசம் முதலியனவோயாதுபற்றிப் பிரத்திய பிஞ்ஞையில் கூறப்படவில்லையோ அப்படியானாலும் சாஸ்திரத்தன்மையுடையதாகையால் பிரசங்கத்தாலே எம்மால் காண்பிக்கப்படுகின்றன. காண்பிக்கப் பட்டவைகளான அநேக உபாயங்களில்

ஏதோ சிறிது சிலர்களால் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது என்று (காண்பிக்கப்பட்டது).

‘சக்தியின் ஸங்கோசம்’ இந்திரியத் துவாரங்களால் பரவுகின்றவளுடைய மடக்குதல் வாயிலாக உன்முசீகரணம் (உள் திரும்பல்). கடவல்லியுபநிஷத்தில் நான்காவது வல்லியில் முதல் மந்திரத்தில் அஃது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“சுயம்புவானவர் புறம்பான வெளியில் துளைத்தார் ஆகையால் பராக்காகப் பார்க்கின்றான்; அந்தராத்மாவிலன்று, ஏதோ ஒரு தீரன் திருப்பிய கண்ணுடன் அழியாமையை அருந்திப் பிரத்யகாத்மாவைப் பார்க்கின்றான்.”

என்று, பரவிக்கொண்டிருப்பவளா யிருந்தாலும் ஆமை அங்கங்களை சுருக்குவதுபோலும், பயப்பட்ட வேளையில் இருதயத்தினுள் புகுவதுபோலும் எல்லாவற்றிலிருந்தும் ஒழிந்திருத்தல். அஃது கூறப்பட்டிருக்கிறது,

“அதனைப் பிரிந்தெடுக்கவே நித்திய எழுச்சியுடைய நிலை.”

என்று.

“சக்தியின் மலர்ச்சி”—உள்ளில் பதுங்கியிருப்பவளது கிரமமின்றியே எல்லாக்கரண சக்கிரத்திலும் பரவியிருத்தல்.

“இமைகளைத் திறக்காமலும் மூடாமலும் உள்ளில் இலக்ஷியம் வெளியில் திருஷ்டி.”

என்று, * பைரவி முத்திரையில் உட் புகும் யுக்தியினால் வெளியில் பரவிச் செல்லல். அஃது கக்ஷியாஸ்தோத்திரத்தில், கூறியவாறு.

* பைரவி முத்திரை=கேசரீ முத்திரை. அதன் இலக்ஷணம் யாதென்றால் அவலம்பமின்றி எவனது மனம் ஸ்திரமாகின்றதோ நிரோதமின்றி எவனது பிராணன் ஸ்திரமாகின்றதோ பார்வையின்றி எவனது திருஷ்டி ஸ்திரமாகின்றதோ அதுவேதான் விமலமான கேசரி யென்னும் முத்திரை.

“பார்வை முதலிய எல்லாச் சக்திகளும் தத்தம் அறிபடுபொருள் களிலும் ஒரே சமயத்தில் புருதலைச் சித்தத்தால் ஏற்படுத்தி மத்தியில் பொற்றாண் போன்றிருந்து விசுவத்திற்கு ஆதாரமாக ஒருவன் பிர காசிக்கின்றான்.”

என்று,

“ரூபாதிகளில் பரிணாமத்தால் அதன் அடைவு.”

என்று ஸ்ரீபட்ட கல்லடராலும் மொழியப்பட்டிருக்கிறது. சக்தியினுடைய ஸங்கோச விகாஸங்கள், மூக்கினது அசைவின் வாயிலாக எழும்புகிற சூக்ஷ்மப்பிராண சக்தியினால் புருவபேதனத்தால் (பிளப்பினால்) கிரமத்தில் அடையப்படுகிற ஊர்த்துவ குண்டலினியின் நிலையில் பரவுதலொடுங்கிய தசையைப் பரிசீலனை செய்வது. ஆறுமுக வடிவான சீழ்க்குண்டலியினிடம் சக்தியைக் குணப்படுத்திக்கொண்டு அதன் அடி, அதன் நுனி, அதன் மையபூமி ஸ்பரிசுமான உட்புகுதல். அஃது விஞ்ஞானபட்டாகாரத்தில் மொழியப்பட்டிருக்கிறது.

* “வன்னியுனுடையதும் விஷத்தினுடையதுமான மத்தியில் சித்தத்தைச் சுகமயமாக வைக்க, அல்லது வாயுவை நிறைத்தாவது வைக்க, அப்பொழுது காமாந்தத்தோடு சேர்க்கை யுண்டாகிறது”

என்று. இங்கு வன்னியானது உட்புகும் கிரமத்தில் ஸங்கோச பூமியாம். விஷநிலையானது பரவிச் செல்லும் யுக்தியால் விகாஸ (மலரும்) நிலையாம். “விஷ என்றால் வியாப்தி” என்றார்த்தமுண்டு.

* ஆறுமுக வடிவான சக்தியின் மூலபூமியானது ஸங்கோச காரணத்தால் வன்னியாம், பரவுதல் வடிவான வியாப்திக்கு ஏதுவானது விஷமாம். மத்திமநாடி வடிவானதும் சிருஷ்டி முடிச்சுகளுமான இவ்விரண்டின் மத்தியில் கேவலம் ஏறி யிறங்குவதான விஷய சம்பந்தமின்றி அல்லது வாயுவை நிறைத்தாவது மத்திய நாடியி

‘வாகிகளுடைய’—இடத்திலும் வலத்திலும் செல்வதான பிராணபானங்களுடைய, ‘துண்டித்தல்’—இருதயத்தில் விசிராந்தியை (ஆறுதலை) முன்னிட்டு உள்ளத்தில் ‘க’ காரம் ‘ஹ’ காரம் முதலியன போன்ற *அனச் செழுத்தின் உச்சரிப்பினால் நன்றாய்த் துண்டித்தல். அஃது ஞானகர்ப்பத்தில் கூறியவாறு,

“பக்கங்களிலுள்ள அசைவுறும் இரு நாடிகளையும் துண்டித்த விடுவதான அனச்செழுத்தின் உச்சரிப்பைச் செய்யவே ஈகாக்கிர சித்தனுக்கு இருதய தாமரையினுள்ளாக அஞ்ஞானவிருளை அகற்றுவதான நினது விஷயையின் முனையானது எழும்புகின்றது. பசுக்களுக்கும் பரமேசத்தன்மையை உண்டாக்குவதற்கு அது போதும்.”

என்பது,

‘ஆதிதோடி’—இருதயம், ‘அந்ததோடி’—துவாத சாந்தம். இவைகளுடைய பிராண விரிவு ஒடுங்கல்களின் அவசரத்தில் ‘பரிசீலனம்’—சித்தத்தை உட்புகச் செய்வதான பழக்கம். அஃது விஞ்ஞானபைரவத்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறது,

“கண்களை மூடினவனாக இருதயா காயத்தில் பத்மஸம் புடத்தின் மையம் சென்று மற்றொன்றும் நினையாதிருப்பவன் பரமமான மங்களத்தை அடைகின்றான்.”

என்று. பின்பு,

“எங்ஙனம் எங்கு துவாதசாந்தத்தில் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் மனது செலுத்தப்படுகின்றதோ அங்ஙனம் அங்கே விர்த்திக்ஷயத்தினது வேற்றுமை நாளடைவில் உண்டாகின்றது.”

னின்று கிரமமாக உச்சரிக்கப்படுவதான அனச்சு (உயிரொழிந்த மெய்யெழுத்து)க் கலைவடிவாகிய பிராணனுடைய நிறைவினால் இங்ஙனம் சுகமயமும் சந்தோஷ வடிவுடையதமான சித்தத்தைப் பாவனையால் வைக்கவேண்டியது. அதன்பின்பு காமானந்தமுடையவனாகின்றான்; எல்லா விஷயங்களையும் மறந்துவிடக் காரணமாயிருப்பதால் காமானந்தம் மற்ற ஆனந்தங்களினின்றும் சிரேஷ்டமாகையாலும் என்றது.

* அனச்செழுத்து = நெஞ்செழுத்து, மெய்யெழுத்து.

என்றல் முதலிய மொழிகளால் விழித்திருப்பதான தசையைப்பற்றி யிருத்தல். அஃது ஸ்பந்தத்தில்,

“அதனை விழிப்பென்றறியவேண்டும் சுயமாக அதனைக் குறிப்பிடவேண்டும்.”

என்று மொழியப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விதமே இரமணீயமான விஷயபோகங்கள் முதலியனவும் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. விஞ்ஞான பைரவத்திலேயே அஃது கூறப்பட்டிருக்கிறது

“மதுபானத்தால் உல்லாசமாகும் சாசாந்தத்தின் எழுச்சியினால் * பரிதாவஸ்தையைப் பாவனை செய்யவே மகாந்தமயனாய்ப்பவிகின்றான். கானம் முதலிய விஷயங்களது புசிப்பினால் ஸமசௌக்கியத்துடன் ஒன்றுபட்டவரான யோகிகளுக்குத் தன்மயமாக அத்தன்மை மனதிலேறி யிருக்க எங்கெங்கே மனதிற்குச் சந்தோஷமோ அங்கேயே மனதைத் தாரணை செய்கின்றார்கள். அங்கங்கே பரமானந்த சொரூபம் விளங்குகின்றது.”

என்று. இவ்விதம் ஆனந்த பூரணமான தன்னாத்ம பாவனை முதலிய மற்றவையும் அனுமானிக்கத்தக்கன. இங்ஙனம் இவை முதலியன மைய மலர்ச்சியில் உபாயங்களாம்.

(18)

மைய மலர்ச்சியினால் சிதாந்த லாபம். அதுவும் பரமபோகிகளது ஸமாவேச அடைவு முதலிய பொருளான சமாதியாம். அதன் (சமாதியின்) நித்ய எழுச்சித் தன்மையில் யுக்தி கூறல்.

* பரிதாவஸ்தை = பொங்கும் நிலை.

समाधिसंस्कारवतिव्युत्थानेभूयो भूयश्चिदैक्यामशीत् नित्यो दित समाधिलाभः ।

சமாதி சம்ஸ்காரத்தினின்று வ்யுத்தானமுண்டாக மேலும் மேலும் சித்தினிடம் ஒன்றுபட்டிருக்கும் நினைப்பால் நித்திய எழுச்சியுடைய சமாதி லாபம். (19)

சமாவேசத்தை அடைந்தவனான யோகி புங்கவன் (*) வ்யுத்தானத்தை அடைந்தாலும் சமாதிரசத்தின் ஸம்ஸ்காரத்தால் (வாசனையால்) குடித்தவனைப்போல ஆனந்தத்துடன் திமிர் கொண்டவனாகிப் பாவராசியை (பொருட்கூட்டங்களை)ச் சரத்தாலத்து வானத்தில் மேகம்போலச் சிதாகாயமே ஒடுங்கியதாய்ப் பார்த்து அடிக்கடி அந்தர்முகத் தன்மையையே நன்றும் அடைந்திருப்பவனாய் விழியடைத்த சமாதிவாயிலாகச் சித்தோடு ஒன்றுபடுதலையே நினைத்திருக்க வ்யுத்தானத்தில் எண்ணங்கொண்ட தருணத்திலும் சமாதியின் ஏகரசமுடையவனாகவே யிருக்கிறான். அஃது கிரம சூத்திரங்களில் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“ கிரம முத்திரையான உன் சொரூபத்தினால் பகிர்முகனாயிருந்தாலும் சாதகனானவன் நோபுகூந்தவனாகின்றான். அங்கு முதலில் வெளியில் நின்று உள்ளில் பிரவேசம். உள்நின்று ஆவேச வசத்தால் வெளிச் சொரூபத்தில் பிரவேசம். இங்ஙனம் உன் வெளிகளோடு கூடியது இந்த முத்திரையின் கிரமமானது.”

என்று. இங்கு இது கருத்தாம். எவன் சிருஷ்டி-ஸ்திதி-ஸம்ஹாரங்களான ஸம்வித்தின் சக்கிரவடிவத் தன்மையாகிய கிரமத்தை முத்திரை செய்கின்றாளோ, தன்னிடம் அதிஷ்டிக்கப்பட்டதை ஆத்மவடிவமாகச் செய்கின்றாளோ அவள் இந்தத் துரியையான சிற்சக்தியாம். அந்தக்

* வ்யுத்தானம் = சமாதியில் உண்டாவதான விகற்பத்தோற்றம்.

‘கிரமமுத்திரையால்’; ‘உள்’ என்று பூரணாகந்தை வடிவானவளுடன்; ‘பகிர்முகன்’ விஷயங்களினிடம்வியாபாரம் செய்பவனாயிருந்தாலும்; ‘நேர் புகுந்தவன்’—*சாக்ஷாத் கரிக்கப்பட்ட பராசக்தியின் பரவுதலோடு கூடியவன்; ‘சாதகன்’—பரமயோகி யாகின்றான். அவ்விடத்திலும், ‘வெளியில் நின்று’—கொள்ளப்பட்டிருப்பவையான விஷயக் கூட்டங்களிலிருந்து; ‘உள்ளில்’—பரையான சித்தினது பூமியில்; †கொள்ளும் கிரமமாகவே ‘பிரவேசம்’—ஸமாவேசம் உண்டாகின்றது. ‘உள்ளில் நின்று’—சிற்சக்தி சொரூபத்திலிருந்தும், சாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டதிலிருந்தும், ‘ஆவேசவசத்தால்’—ஸமாவேசத்தினது சமர்த்தினாலேயே, ‘வெளிச்சொரூபத்தில்’—இதுவென்று விளங்குவதான விஷயக்கூட்டத்தில்; ‡வமன (வாந்தி செய்யும்) யுக்தியினால் ‘பிரவேசம்’—சிற்சவையை அருந்துவதான விளக்கவடிவஸமாவேசம் உண்டாகின்றது. இவ்விதம் ‘வெளி உட்களோடு கூடியது இந்த நித்திய எழுச்சியுடைய ஸமாவேசவடிவம்; ‘முதம்’—ஹர்ஷத்தினுடைய விதரணையால், பரமானந்த சொரூபத் தன்மையினால், பாசம் ||திரவிப்பதால், விசுவமானது உள்ளே துரியாவஸ்தையில் முத்திரை செய்யப்படுவதாலும், முத்திரை வடிவம். கிரமமென்றதும் சிருஷ்டி முதலிய கிரமத்தை விளக்குந் தன்மையாலும் அதன் கிரமவிளக்க வடிவத் தன்மையாலும், ‘கிரமம்’ என்று கூறப்பட்டது. (19)

இப்பொழுது அந்தச் சமாதி லாபத்தின் பலனைக் கூறல்,

*சாக்ஷாத்காரம்=நேராகப் பார்த்தல்; †கொள்ளும் கிரமம்=விழுங்கும்கிரமம்; ‡வமன யுக்தி=வெளியிடம் யுக்தி; ||திரவித்தல்=நீற்றுப் போதல்.

तदा प्रकाशानन्दसार महामन्त्रवीर्यात्मकपूर्णहन्तावेशात् सदा-
 सर्वसर्गसंहारकारिनिजसंविद्देवताचेकेश्वरताप्राप्तिर्भवति
 इति शिवम् ।

ஃப்போழுது பிரகாசாந்ந்த ஸாரையான மகாமந்திர வீரிய வடிவுடைய பூரணாகந்தையின் உட்புத்தலால் எப்போழுதும் எல்லாச் சிருஷ்ட-ஸம்ஹாரகாரியான தனது ஸம்வித்தாகிய தேவதையின் சக்கிரேசவரத் தன்மையின் அடைவுண்டாகின்றது. என்பது சிவம். (20)

நித்திய எழுச்சியுடைய சமாதி லபிக்கவே, 'பிரகாசா ந்ந்த ஸாரையான'—சிதாந்ந்த ஒரேகன வடிவையான, 'மகாமந்திர வீரியாத்மிகை'—ஸ்ர்வ மந்திரங்களுக்கும் உயிர்நிலையானவளும், 'பூர்ணை'—பரையான பட்டாரிகையும் எவளோ (அவளான) இந்த 'அகந்தை'—கிருத்திரிம மற்ற தன்னுதம் சமத்காரம்; அதனிடம் 'ஆவேசத்தால்' 'சதா' காலாக்கினி முதலியவைகளுடைய சரமகலை பரியந்தமான விசுவத்தினுடைய யாதொரு 'கிருஷ்டி ஸம்ஹாரங்கள்'—விசித்திரமாய் உண்டாயழிதல்கள், 'அவைகளைச் செய்வது' எதுவோ (அந்தத்) 'தனது ஸம்வித்தான தேவதையின் சக்கிரம்,' 'அதன் ஐசுவரியத்தினுடைய' 'பிராப்தி'—அடைவு உண்டாகின்றது. கூறிப் போந்த பரமயோகிகளுக்கு என்றார்த்தம். 'என்பது சிவம்,'—இஃ தெல்லாம் சிவசொருபமே யென்று உபசம்ஹாரமாம். என்று பொருந்தல். அங்கு எதுவரையிலும் இதுவென்று அற்பம் அறியப்படுகின்றதோ அதற்கு அறிவே சொருபமாம். அதற்கும், அந்தர்முக விமர்சமயங்களான பிரமாதாக்கள் தத்துவமாம். இவர்களுக்கும், நமுவப்பட்ட தேகாதி உபாதிஸங்கோச அபிமானமுடையவரும் அசே

ஷசரீரியுமான சதாசிவேசுவரத் தன்மையே சாரமாம் ; இதற்கும் பிரகாசேகஸத்பாவத்தால் ஏற்படும் அசேஷ விசுவத்தின் சமத்தகார மயமான பூநீமத் மகேசுவரரே பர மார்த்தம். பாரமார்த்திகப் பிரகாசத்தில் பிரவேசம் செய்யாமல் ஒன்றிற்காவது பிரகாசிக்குந் தன்மை பொருந்தாது. அந்தப் பரமேசுவரனும் சுதந்திரத்தின் சாரத்தால் ஆதிக்காந்தமான மாயீகசப்தக் கூட்டங்களது பராமரிச (நினைப்பின்) மயத்தினாலேயே இதனை எடுத்துக்கொண்ட சமஸ்தமான வாச்சிய—வாசகமயமாகிய ஒன்றொழியாத ஜகதாநந்த ஸத்பாவத்தின் அடைவினால், மிகவும் பரிபூரணத் தன்மையால், எல்லா விருப்பங்களுடைய சூன்யத் தன்மையுடன் ஆனந்தப் பரவலினால் அழுந்தப்பட்டவன். அதுபற்றியே அனுத்தரகுலச் சொரூபமாகிய ‘அ’ காரம் முதற்கொண்டு சக்தியின் பரவல் வடிவான * ‘ஹ’ கலை வரையில் யாதொரு விசுவம் பரவச்செய்யப் பட்டதோ (க்ஷகாரம் பரவுதலின் ஒடுக்கவடிவமாதலால்) அஃது அகார—ஹகாரங்களுக்குள்ளே அடங்கிவிடும் யுக்தியால் பிரத்தியாஹார நியாயத்தால், உள்ளே எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயிருக்கப் பிரிவற்ற அறிவு வடிவான விந்து ரூபத்தன்மையுடன் ஸ்புரிப்பதாய்ப் பின்னில்லாதபடியே ஆறுகின்றது. இவ்விதம் சப்தக் கூட்டங்களின் வடிவமாகவே கருத்திரிம மற்ற இந்த விமர்சம் இருக்கின்றது.

“ பிரகாசத்தினுடைய ஆத்ம விசிராந்தியே (ஆறுதலே) அகம் பாவமென்று மொழியப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் அபே

* ஹகாரம், ஆகாய சக்தி வடிவம். ஹகலை யென்றது ஆகாயகலை. அதற்கு மேலாக ஒன்றுமே யில்லை. அஃதெங்கு யிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் அற்பமு மில்லை யென்ற கருத்து.

அனுத்தரம்=பின்னில்லாதது. ஹ கலை=ஹ எனும் எழுத்து.

கூறித்து நிரோதிப்பதால் அந்த விசிராந்தியே சுதந்திரமென்றதும், கர்த்தருத்வமென்றதும், ஈசுவரத் தன்மை என்றதுமாம்.”

என்று மொழியப்பட்டதுபோல. இந்த அகந்நையே எல்லா மந்திரங்களுக்கும் உதய விசிராந்தி நிலையானதால் இதன் பலத்தினாலேயே அந்த அந்தப் பொருள் கிரியைகளைச் செய்பவனாகுந் தன்மையுள்ள மகத்தான வீரிய பூமியாம். அது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“ அந்த மந்திரங்கள் பலத்தை ஆக்கிரமித்து ”

என்பது முதலாய்,

“ அவை இந்தச் சிவதர்மியானவர்களுக்கு ”

என்பது முடிவாய் ஸ்ரீ ஸ்பந்தத்தில். சிவகுத்திரங்களிலும்,

“ மகா மனைவ அனுசந்தானம் செய்வதால் * மந்திர வீரியத்தின் அனுபவம்.”

என்பது. அது அங்கு மகாமந்திர வீரியவடிவையான பூர்ணாகந்தையில் ‘ஆவேசம்’—தேகப் பிராணாதிகளில் மூழ்கியிருப்பதில் நின்று தற்பதத்தின் அடைவை உற்றிருப்பதால் தேகாதிகளும் நீலாதிகளும் அந்த இரசத்தினால் போற்றப்படுவதால் தன்மயமாகுதல். அப்பொழுது—தேகசுகநீலம் முதலியனவாக எவை சற்று விளங்குகின்றனவோ, நிலைபெற்றிருக்கின்றனவோ, நினைக்கப்படுகின்றனவோ, அல்லது சங்கற்பிக்கப்படுகின்றனவோ அங்கு எங்குமே சிற்சக்தி ரூபியான பகவதியினுடைய பிரகாசம் (ஆதாரமான) ஈவர்போன்றதாகவே ஸ்புரிக்கின்றது. அஃது ஸ்புரிக்காவிடில் ஒன்றுமே ஸ்புரிக்காதபடி

* சப்தக் கூட்டங்களின் பரவல் வடிவான பராகந்தையின் நினைப்பு எவனுக்கோ அவனுக்கு மந்திர வீரியத்தினுடைய அனுபவம் தன்னுத்தம் தன்மையாக ஸ்புரிக்கின்றது என்றத்தம்.

யினால் என்று மொழிந்தபடியால். கேவலம் அங்ஙனம் ஸ்புரித்துக்கொண்டிருந்தாலும் அவள் அந்த மாயாசக்தி யினால் விளக்கப்பட்ட தேக-நீல-முதலிய பற்றுக்களால் உண்டான அபிமானத்தினால் பின்ன பின்ன சுபாவமுள்ள வளைப்போல விளங்கி ஞான-சங்கற்ப-நிச்சய வடிவங்க ளாக மாயாப்பிரமாதாக்களால் அபிமானிக்கப்படுகின் றாள். எங்ஙனம் கூறப்பட்டதென்றால்,

“அந்த அந்தப் பொருள்களது கிரமத்துடன் கலந்துள்ள யாதொரு இந்தப் பிரதிபை யிருக்கின்றதோ, கிரமமின்றி அளவற்ற சித்துருபனான அந்தப் பிரமாதாவே மகேசவானும்.”

என்பது. தவிர,

“பின்னப் பொருளை விளக்குவதான பகவானுடைய மாயா சக்தியே ஞான-சங்கற்ப-நிச்சய முதலிய பெயர்களால் மொழியப்படு கின்றாள்.”

என்பது. இவ்விதம் இவள் எல்லாத் தசைகளிலும் ஒரே சிற்சக்தியாக எழும்பி நிற்க எப்பொழுது அதனுட் புகுந்து—அதனை அடுத்திருக்கும் யுக்தியால் அடையப்படு கின்றாளோ அது அதன் ஆவேசத்தால் முன்கூறிய யுக்திப் படி கரணங்களைத் திறத்தல்—மூடல் வாயிலாக ஸர்வத்தினு டைய ஸர்வமயத் தன்மையால் அந்த அந்த ஸம்ஹாரம் முதலியவற்றிலும் ‘சதா சிருஷ்டி சம்ஹாரம் செய்வது’ எதுவோ அந்த, ‘சகஜ அறிவான தேவதையின் சக்கிரம்’ அந்த—மாயிக மல்லாத உள்-வெளிக்கரண ஒளியின் அடர்ச்சி; அதற்கு ‘ஈசுவரத்தன்மை’—ஸாம்ராஜ்யமான பரபைரவாத்மத்தன்மை.

அதன் ‘அடையு’ பரமயோகிகளுக்கு ‘உண்டாகின் றது.’ அது கூறப்பட்டிருக்கிறது.

“ எப்பொழுது ஓரிடத்தே அழுந்துகின்றானோ அப்பொழுது அவனுக்கு இலயமும் உற்பத்தியுமாம். நியதியினால் போக்துருத்தன் மையை அடைகின்றான். பின்பு சக்கிரேசுவரனாகின்றான்.

என்று. இங்கே ஓரிடத்தே என்றது.

“ ஓரிடத்தே எல்லாவற்றையும் ஆரோபிக்க ”

என்று. சித்தின் சாமான்யமான ஸ்பந்தபூமி (அசைவு நிலை)யான உன்மேஷவடிவம் வியாக்கியானிக்கத் தக்கது. அவனுடைய என்ற இதனால்,

“ புரியஷ்டகத்தினால் தாக்கப்பட்ட ”

என்று. உபக்கிரமிக்கப் படுவதான புரியஷ்டகமே நினைக்கத்தக்கது. ஆனால் “ ஓரிடத்தே சூக்ஷ்மம் ” அல்லது ஸ்தூல சரீரத்தில் ” என்று மாறுபாடாகக் கூறும் விவரணகர்த்தாவைப்போல வன்று. எம்மாலும் ஸ்துதி செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

“ சித்தான சக்கிரங்களுக்குச் சுதந்திரமான சக்கிரவர்த்தி மகேசுவரனாம். அறிவான தேவதையின் சக்கிரத்திலிருப்பவனை யார்தான் ஜயிக்கப்போகின்றனர்.”

என்று. என்பது எனும் மொழி உபசம்ஹாரத்தில். எது இதுவரை மொழிந்த சாஸ்திரவடிவமோ அஃதெல்லாம் ‘சிவம்’—சிவத்தை அடைவதற்கு ஏதுவாதலாலும் சிவத்திலிருந்து பரவிவந்தபடியாலும் சிவசொருபத்திற்கு அபின்னமானபடியாலும் சிவமயமே என்பது சிவம்.

“ தேகப் பிராண சுகாதிகளால் காலந்தோறும் தமொறிக்கொண்டிருப்பவர்களான ஜனங்கள் பூர்ணந்தகனையும், மகேசுவரியுமான தமது அறிவினை அறிகின்றதில்லை. உபதேசத்தால் விசுவத்தை போதமான சமுத்திரத்தின் மத்தியில் அதன் துரைக்கட்டி போன்ற

தாக எவன் பார்க்கின்றானோ அவன் ஒருவனே சிவனென்று மொழி
யப்பட்டவனாவன்.”

“எவர்களுக்கு சங்கரனுடைய சக்திபாதம் உண்டாயிருக்கின்
றதோ, எவர்கள் அப்பியாசமின்மையால் கூர்ந்த யுக்திகளில் யோக்கி
யதை இல்லாமல் ஈசுவர பிரத்திய பிஞ்ஞையை உணர்ச் சக்தியில்லா
திருக்கின்றனரோ அவர்களுக்காக இந்தத் தத்துவோபதேசமானது
கூறப்பட்டது.

இவ்வாறு பிரத்திய பிஞ்ஞா இருதயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமத் மகா மகேசுவராசாரியவர்யரான
அபிரவகுப்தருடைய பாத பத்மங்களை உபஜீவிப்பவரான

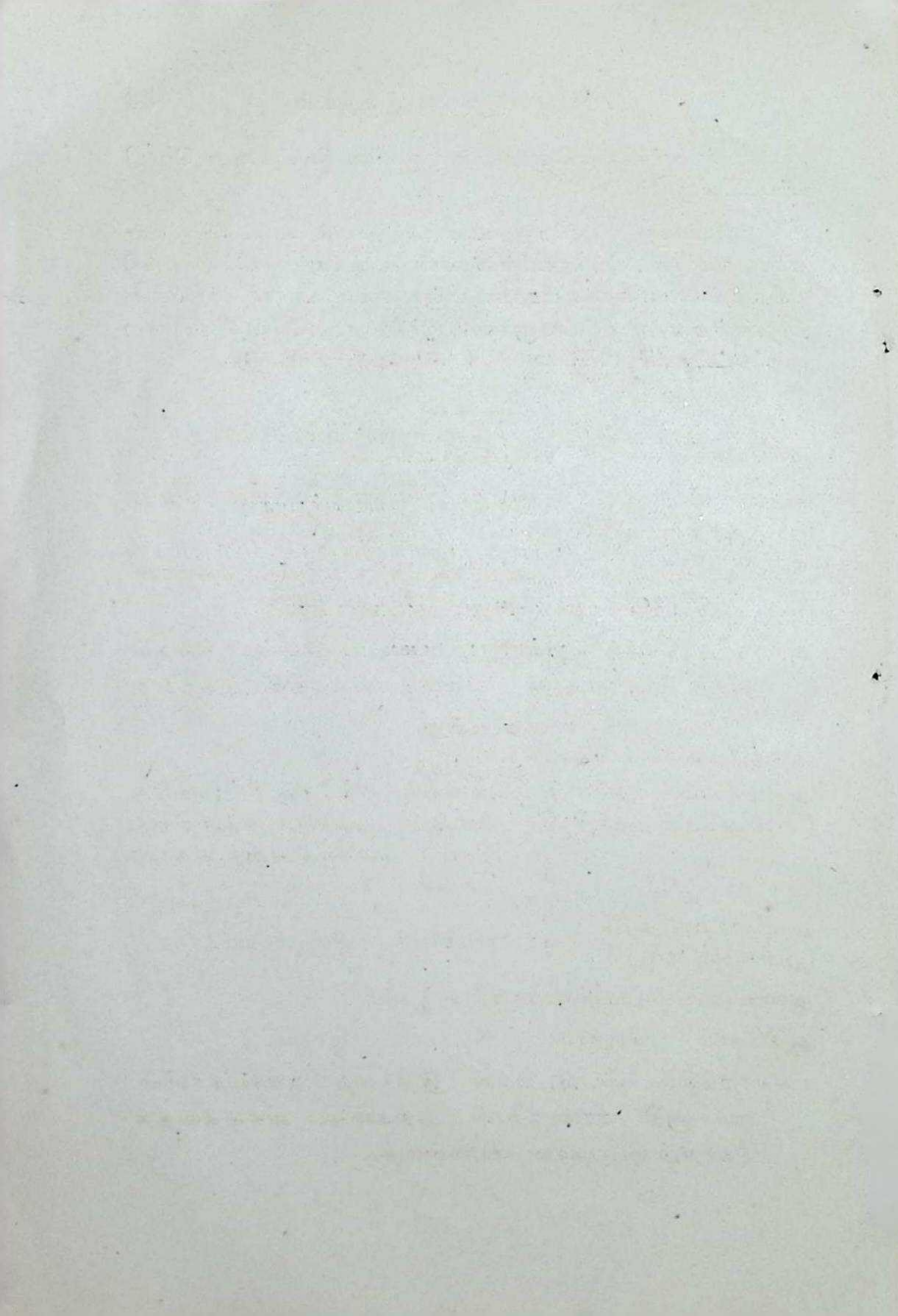
ஸ்ரீமத் கேஷமராஜாசாரியரால்

இந்நூல் இயற்றப்பட்டது.

சுபமஸ்து.

ஓம் தத்ஸத்.

—

அருஞ் சொல்லகராதி.

அக்கியாதி—ஸங்கோசம் (சுருங்கல்).

அணு—ஸகலஞான பிரமாதா (சிவசூத்திரத்தில் வேறு அர்த்தமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது).

அனந்த பட்டாரகன்—வித்தியா தத்வத்திலிருப்பவரான மந்திரப்பிரமாதாக்களது அதிஷ்டாதா.

அனாசிரித சிவன்—சூன்யாதி சூன்ய வடிவன். சிவதத்வத்தி லிருப்பதான காரணபஞ்சகத்தில் முதற்காரணமென்றும் பொருளாம்.

அந்தகோடி—துவதசாந்தம்.

அலம்கிராஸயுக்தி— } ஒடுங்கலின் விசேஷம் (எங்கே
(போதுமென்றயுக்தி) } சிருஷ்டி முதலிய உபாதிகள்
மிகவும் தன்னாத்தமாவில் ஏகரஸ
மாகின்றதோ அங்கு)

அவரோஹபதம் } —மாயாப்பிரமாதாவின் பாவம்.
(இறங்கும் நிலை) }

ஆணவமலம்—அபூர்ணமாகக் கருதல்.

ஆதிகோடி—இருதயம்.

ஈசுவரதத்வம்—ஸ்பஷ்டமான இதந்தை அகந்தைகளின் ஸமானாதி கரணத்தால் அத்தகைய விசுவத்தைத் தோற்றுவிப்பதான வியவஸ்தை.

ஈசுவரபட்டாரகன்—ஈசுவர தத்வத்திலிருப்பவரான மந்
நிரேஸ்வர்களுடைய அதிஷ்டாதா.

உன்மீலனம் } —நிலைபெற்றதனுடைய வெளிப்படுதல்.
(விரிவு)

உன்மேஷம்—ஸ்பந்தபூமி (அசையும் நிலை).

ஊர்த்துவகுண்டலினி—உன்மனியின் நிலை.

கரணேசுவரிகள்—கேசரி-கோசரி-திக்கரி-பூசரி சக்கிரம்.

கலை—சுருங்கலடைந்த கர்த்துருத்வ சக்தி.

காரம்மலம்—சுபமும் அசுபமுமான அனுஷ்டானம் (வேறு
ஒரு அர்த்தம் சிவசூத்திரத்தில்).

காலாக்கினி—நிவர்த்திகளையில் காலாக்கினி புவனத்திற்கு
அதிபனான உருத்திர விசேஷம். (சம்ஹார ஆரம்பத்
தில் யாதொன்றின் கோப எழுச்சியால் விசுவம்
ஒடுங்குகின்றதோ அது).

கிரமமுத்திரை—தூரியையான சிற்சக்தி (சுருஷ்டி ஸ்திதி
சம்ஹாரமான ஸம்வித்தின் சக்கிர வடிவத்தைக் கிரம
மாக முத்திரை செய்கின்றது. தன்னதிஷ்டானமான
ஆதமாவில் ஒன்றுபடச் செய்கின்றது).

கிராஹகன்—விகற்பமயனான ஜீவன்.

கேசரிசக்கிரம்—கலை முதலிய சக்திசக்கிரம் அல்லது பிர
மாதருபூமியை அடுத்திருக்கும் யோகினி கணங்கள்.

கோசரிசக்கிரம்—பேதநிச்சய அபிமான விகற்பனை முக்
கியமான அந்தக்கரண தேவியானது கூட்டம்.

சக்கிரம்—கூட்டம்.

சரமகலை—சாந்தியதிதமான கலை; சரம—முடிவாகிய.

சித்தம்—ஸங்கோசத்தின் வலிமையால் சிற்சக்தி ஸத்வம்

முதலிய சுபாவத்துடன் ஸ்புரிக்கும் வடிவம் அல்லது மாயியப் பிரமாதாவின் சொரூபம்.

திக்கரிசக்கிரம்—பேதாலோசனை முதலிய முக்கிய வெளிக் கரணதேவதையின் சக்கிரம்.

நியதி—ஸங்கோசமடைந்த வியாபகத்துவ சக்தி அல்லது எனக்கு இது செய்யவேண்டியது என்ற நியமத்திற்கு ஏதுவான தத்வ விசேஷம்.

பஞ்சகிரித்தியங்கள்—சுருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் விலய அனுக்கிரஹம் என்று கூறப்பட்டவை. அல்லது விளக்கல்-பற்றல்-நினைத்தல் விதைப் பருவமாதல்-விலாபனம் என்றவைகள். அங்கு தேகப்பிராணன் முதலிய நிலையை புகுந்து சித்ரூபனை மகேசுவரன் பகிர் முகபாவமாகிய அவசரத்தில் நீலம் முதலிய பொருள் களை நியதமான தேசகாலம் முதலிய தன்மையுடன் எப்பொழுது விளக்குகின்றோனோ அப்பொழுது நியதமான தேசகாலம் முதலியவற்றின் விளக்க அம்சத்தில் அவனது சுருஷ்டிக்குந் தன்மையும் அன்னிய தேசகாலம் முதலியவற்றின் விளக்க அம்சத்தில் ஸம்ஹரிக்கும் தன்மையும் நீலம் முதலியன விளங்கும் அம்சத்தில் ஸ்திதித் தன்மையும் பேதமாக விளங்கும் அம்சத்தில் லயஞ்செய்யும் தன்மையும் பிரகாசத்துடன் ஒன்றுபட்டு பிரகாசித்தலில் அனுக்கிரகிக்கும் தன்மையும் என்றது.

பதிதசை—பரப்பிரமாதாவின் தசை. சுத்தாத்துவாவின் பிரமாதுருத்தன்மை அல்லது முக்தி.

பரமசிவன்—விசுவோத்தீர்ண விசுவாத்மக, பரமானந்த மய, பிரகாசேககன சுபாவமுடையவன்.

பராவாக்கு—அன்னிய அபேக்ஷையின்றி அகம் (நான்) என்ற நினைப்பின் நிறைவான பராசக்தி அல்லது பரமானந்த வடிவமான சுதந்திர சக்தி.

பராசக்தி—பரமேசுவரனுடைய சுதந்திர சக்தி (எவளால் பரமேசுவரனுனவன் சிவம் முதல் தரணிபரியந்தம் உள்ளவற்றை விகற்பமற்ற அறிவு மாத்திரரூபமாக வகிக்கின்றனோ, பார்க்கின்றனோ, விளக்குகின்றனோ அவள்).

பசு—அஞ்ஞானி; அவித்தை, அஸ்மிதை, முதலியவற்றால் கட்டப்பட்ட ஜீவன்.

பந்தம்—சிவதத்வத்தை அறியாமை (சிவ சூத்திரத்தில் வேறு விதமாகவும் அர்த்தம்).

பச்யந்தி—வாக்கின் விசேஷம்¹ (எங்கு வாச்சிய வாசகங்கள் கிரமமாய்த் தோன்றாததால் பிரிவானது ஸ்பஷ்டமின்றி யிருக்கின்றதோ அவ்விடம் பராசக்தியானது சித்தின் முக்கியத்தால் திருஷ்டாவாகுதல்).

பட்டாரகன்—பெருமான்.

பிரளயகேவலர்கள்—மாயாதத்வத்தி லிருப்பவரான சூன்யப் பிரமாதாக்கள். பிரளயாகலர் என்பவரில் உள் பட்டவர்.

பிரஹ்மநாடி—சுழுமுனையென்று பெயருள்ள மத்தியநாடி.

புரியஷ்டகம்—தன்மாத்திரை - மனோவகங்கார புத்திகளுடைய கூட்டுவடிவமான எண்வகையுள்ள சூக்ஷ்ம சரீரம்.

பூசரிசக்கிரம்—எங்கும் பரிச்சின்னங்களாக விளங்கும் பிரமேயசக்கிரம்.

பூமிகை—சிதாநந்த கனமான தன்னுதம் சொருபத்தை

விளக்குவதன் உபாயம்.

பைந்தவிகலை—சுதந்திர சக்தி.

மத்தியம்—ஸம்வித்து (உணர்வு).

மத்தியவீடு—பிரஹ்மநாடி-நடுமனை.

மத்தியமை—வாக்கு விசேஷம் (வாச்சிய வாசகத்தின் கோவையாகிய பிரிவானதிருந்தாலும் ஸ்பஷ்டமாகவும் ஸ்பஷ்டமின்றியும் புத்திமாத்திரமாக இருப்பது. பராசக்தியினுடைய பார்வையின் முக்கியத்தால் திருஷ்டாவுக்கும் திருசியத்திற்கும் நடுவில் இருக்கும் தன்மை).

மத்தியசக்தி—ஸம்வித்தானசக்தி.

மந்திரமகேசுவரர்கள்—பிரமாதாருவகை (எவர்களுடைய பரமேசுவரனது இச்சையால் சதாசிவ தத்வத்தில் கற்பித்தமான பராபர வடிவ விசுவத்தைக் கிரகித்தவர்களாக இருக்கின்றார்களோ அவர்கள்).

மந்திரர்கள்—வித்தியா தத்வத்தை அடுத்திருப்பவராக பிரமாதாக்கள்.

மந்திரேசுவர்கள்—பிரமாதாரு வகையின் விசேஷம் (ஈசுவரதத்வத்தில் ஸ்பஷ்டமான தேவந்தை அகந்தைகளின் ஸமானாதிகரண வடிவத்தில் கிராஹியமாகிய விசுவத்தினிடம் கற்பிக்கப்பட்ட அத்தகைய அதனைக் கிரகித்திருப்பவர்களாகுந் தன்மையான நிலை).

மாயை—தூர்க்கடத்தைச் செய்யக்கூடிய சமர்த்துள்ள சக்தி விசேஷம்.

மாயாப்பிரமாதா—ஜீவன் அல்லது ஸகலனென்று பெயருடைய பிரமாதா.

மாயீயமலம்—பின்னமான வேத்யங்களின் விளக்கம் அல்லது மாயைமுதல் வித்யாதத்வம் வரையுள்ள சட்டைகள்.

முக்தி—சிவபட்டாரகனான ஆத்மதத்வ பரிஞ்ஞானம். அஞ்ஞான முடிச்சறுவதால் தனது சக்தியின் வெளிப்படுத்தல் அல்லது விகவோத்தீர்ணரான பரமசிவனது வடிவமாதல்.

ராகம்—முப்பத்தாறு தத்வங்களுள் ஓர் தத்வம் அல்லது சங்கோசமடைந்த பூர்ணத்வ சக்தி.

வன்னி—ஆறுமுகவடிவான சக்தியினுடைய அடி நிலையான ஸங்கோச ஏது.

வாமேசுவரி—விசுவத்தை வாந்தி செய்பவள். ஸம்ஸார வாமாசார சாலினியான சக்தியுமாம்.

வாகிகளின் } —இடப்பக்க வலப்பக்கங்களில் செல்லுவதுண்டித்தல் } தான பிராணபானங்களுடைய இருதயத்தில் ஒடுங்குதலை முன்னிட்டு உள்ளில் 'க' கார 'ஹ' கார முதலியன போன்ற உயிரில்லா எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பினால் துண்டிக்கப்படுதல்.

விஞ்ஞானகலர்கள்—மாயாதத்வத்திற்கு மேல் சுத்தவித்யாதத்வத்திற்குக் கீழ் கற்பிக்கப்பட்ட நிலையுடையவர்களான கர்த்துருத் தன்மையில்லாச் சுத்தபோத வடிவினராகிய பிரமாதாக்களின் வகை.

வித்தியா—உன் மனசக்தி. கிஞ்சிஞ்ஞாத் தன்மைக்குக் காரணமான தத்வம் அல்லது சங்கோசமடைந்த ஸர்வஞ்ஞத்வ சக்தி. (சிவகுத்திரத்தில் வேறுவிதமாகவும் அர்த்தம்).

வித்தியாநிலை—வித்யாதத்வம். மாயாப் பிரமாதா ஞன்

யம் முதலிய ரூபமாயிருந்தாலும் தோன்றாதிருக்க, சின்மாத்திரமாகவே பிரமாதாவும் கர்த்தாவும் இருக்க, பாவங்கள் சிதேக ரூபமாயிருந்தாலும் யாதொரு அசித்தின் வடிவமாகப் பேதப் பிரகாச லக்ஷணமான சுதந்திரம் உண்டோ அது.

விசுவம்—சதாசிவம் முதற் பூமிவரையிலுமுள்ள தத்வக் கூட்டங்கள் அல்லது யாதொன்று பிரமாதாரு பிர மாண பிரமேய வடிவமா யிருக்கின்றதோ அது அல் லது நீல சுக தேக பிராணன் முதலியன.

விசுவசித்திகள்—போக மோக்ஷ சொரூபங்கள்.

விஷஸ்தானம்—பரவும் யுக்தியால் மலரும் நிலை.

சக்திபாதம்—அனுக்கிரஹம் செய்பவன் என்று பெயர் பெற்ற சக்தியினுடைய தனது கிரணக்கூட்டங்களின் பரவல்.

சக்திவிகாஸம்—உள்ளில் மறைந்திருப்பவளான சக்தியா னது கிரமமின்றியே எல்லா கரண சக்கிரங்களிலும் பரவுதலால் பைரவி முத்திரையில் உட்புகும் யுக்தியி னால் வெளிச் செல்லல்.

சக்திசங்கோசம்—இந்திரியத் துவாரங்களில் செல்பவ ளான சக்தியினது மடக்குதல் வாயிலாக உன்முகி கர ணம் அல்லது சென்றுகொண்டிருந்தாலும் ஆமை அங்கத்தை சுருக்குவது போலும் பயந்த வேளையில் இருதயத்தி லுட்புகுவதுபோலும் எல்லாவற்றிலிருந் தும் ஒழிந்திருத்தல்.

சிவபட்டாரகன்—மந்திரமகேசுவரர்களை உத்தீர்ணம் செய் பவனும் பிரகாசேக வடிவனுமான தனது சுபாவ முடையவன்.

சுத்தாத்துவா—சிவம் முதல் வித்யாத்வம் வரையுள்ள ஐந்து தத்வங்கள்.

சுத்தமற்ற அத்துவா—அசுத்தாத்துவா. பூமி முதல் மாயை வரையுள்ள தத்வக் கூட்டங்கள்.

சூன்யப் பிரமாதாக்கள்—ஜடத்தன்மையால் போதமற்ற வடிவமான சூன்யத்தில் அல்லது பிராணணில் அல்லது புத்தியில் எவருக்கு நான் என்று சமத்காரச் சேர்க்கையால் கர்த்துருத்வம் உண்டோ அவர்கள். கலாதத்வத்தால் குறிப்பிடப்பட்ட கரண காரியங்க ளொழிந்த போதமற்ற வடிவரான கர்த்தாக்களாகிய பிரளயாகலர்கள்.

சூன்யபூமி—பிரளயாகலனது அவஸ்தை.

ஷட்திரிம்சதத் } —சுத்த தத்வங்கள் 5. சிவ, சக்தி, சதா
வம் } சிவ, ஈசுவர, சுத்தவித்தைகள். மிசிரத்
(36-தத்துவம்) } தவங்கள் 7. மாயை, கலை, வித்தை,
இராகம், காலம், நியதி, புருஷன்.
அசுத்த தத்வங்கள் 24 பிரகிருதி,
புத்தி, அகங்காரம், மனம், சுரோத்தி
ரம், துவக்கு, சக்ஷு, ஜிஹ்வை, கிரா
ணம், வாக்கு, பாணி, பாதம், பாயு,
உபஸ்தம், சப்த, ஸ்பரிசு, ரூப, இரச,
கந்தம், ஆகாசம், வாயு, வன்னி, ஜலம்
பூமி.

ஸம்வித்தி தேவதையான } —கேசரி முதலிய தேவிசக்கி
சக்கிரம். } ரம் அல்லது உள்வெளிக் கர
ணங்களின் கிரணக்கூட்டம்.

ஸகலர்—மாயாதத்வத்தினுள்ளிருப்பவர். தேவர் முதல் ஸ்தாவரங்கள் வரையில் மும்மலத்தோடு கூடியவர்.

கார்மமல முக்கியத்தால் ஸம்சாரிகளாகக் காரிய காரண சம்பந்தமுடைய ஜீவர்கள்.

ஸதாசிவதத்வம்—முன்றாவது தத்வம் அகந்தையால் சூழப் பட்டு ஸ்பஷ்டமின்றிய இதந்தையின் விளக்கமயனாயிருக்கும் *அவஸ்தா விசேஷம் அல்லது மகா சூன்யாதி சூன்யை என்று பெயர் பெற்ற சக்தியில் மகேசுவரனுக்கு நான் இது என்று அபேதமாகிய பூர்ண கந்தையின் சமத்கார மயமான அவஸ்தா விசேஷம்.

ஸதாசிவ பட்டாரகன்—சதாசிவ தத்வத்திலிருப்பவர்களது அதிஷ்டாதாவின் விசேஷம்.

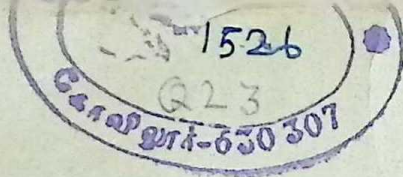
ஸமாவேசம்—அளவுடைய பிரமாதரு பாவத்தைக் குணப்படுத்துவதால் சுதந்திரபோதத்துடன் தாதாத்மியமாதல்.

ஸித்தி—பேறு. சிருஷ்டி வடிவம், பிரகாச வடிவம் ஸ்திதி. பரப்பிரமாதாவான விசிராந்தி வடிவம் ஸம்ஹாரம் அல்லது பரமமான அத்வயஸமரசத்தை உண்டாக்கும் வடிவாகியது ஸம்ஹாரம், அல்லது, பிராணனில் ஊடுருவிச் செல்லும் கிரமத்தால் விமர்சமயப் பிரமாதானினுட் புகுதல்.

ஸ்திதி—பொருள் கொள்ளல், ஸித்தாந்தம் அல்லது அந்நர்முகவடிவமான விசிராந்தி.

ஹடபாகக்கிரமம்—ஹடம் - கிரமத்தை மீரிய வடிவமான ஒரே தடவையுள்ள உபதேசத்தின் வலு. அதனால் பக்குவமானதல், சிதக்கினியில் ஒன்றுபடல். அந்தக் கிரமத்தில் சிருஷ்டி முதலிய உபாதிகள் நழுவுதல். இவ்விதம் ஹடபாகக்கிரமமென்று பெயருடைய ஒடுங்கலின் விசேஷம்.

அருஞ்சொல்லகராதி முற்றிற்று.

பிரத்திய பிஞ்ஞா இருதயத்தில் பிரமாணமாகக்
கொண்ட கிரந்தங்களுடைய விவரம்.

1. அஜடப் பிரமாதுருஸித்தி
2. ஆகமம்
3. ஈசுவரப் பிரத்தியபிஞ்ஞாடிகை
5. ஈசுவர பிரத்திய பிஞ்ஞாகுத்திரம்
6. கக்ஷியாஸ்தோத்திரம்
7. கடவல்லி யுபநிஷத்து
8. ஞானகர்ப்ப ஸ்தோத்திரம்
9. தத்வகர்ப்ப ஸ்தோத்திரம்
10. தத்வார்த்த சிந்தாமணி
11. திரிகஸாரம்
12. திரிகிரமதம்
13. மிருத்யு ஜித்பட்டாரகம்
14. விஞ்ஞானபட்டாரகம்
15. சிவசூத்திரம்
16. சிவஸ்தோத்திராவளி
17. ஸர்வவிரபட்டாரகம்
18. ஸித்தாந்தவசனம்
19. ஸ்பந்தம்
20. ஸ்வச்சந்தம்.

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடங்கள்

ஜி. ஏ. வைத்தியராமன் அண்டு கோ,
3, 4, கொண்டிசெட்டி தெரு,
சென்னை.

ரீ பால சுப்பிரமணியம் அண்டு கோ,
இராயப்பேட்டை, சென்னை.